

Čuk na pal'ci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Vln C. Pavetti 8. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik Franco Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter višine v širini enega stolpa 1. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto II.

GORICA, dne 20. aprila 1923

št. 12.

Izmenjava naloženega denarja

ali v čem sta si obe vladi edini.

Čudna so denarja pota;
on iz ljudstva skup leti,
a le malokdaj spet najde
pot nazaj si med ljudi.

Je denar okrogel; teče
naglo v žakelj in navzdol,
a navzgor poti ne najde,
se drži ga tisoč smol.

Ko država virov rabi,
kaj jih daja banka mar?
In za narodne namene,
kdo vam zbira ves denar?

Ko Čuk po deželi leta,
tisoč nanj vprašanj leti:
»Kaj pa je z denarjem tistim?
Ali nekaj tam smrdi?«

Čuku glejte, bi to bilo
res prav malo mar,
če bi k molku ne dejali,
da sem jaz dobil denar.

Vse zavreči ljudske žulje,
žvižgati ljudem v obraz,
to zna vlada, ki si zida
temelj le za kratek čas.

Jaz vem samo, da zadeva
se mi jasna še ne zdi,
mislim, gledam, ne vganem,
kje za grmom zajc tiči.

Vem da Pašič, Musolini
neprijazna kot le kaj,
našli zdaj sta skupno točko,
ki ju družijo malo vsaj:

Da pravica končno znaga,
v to veruje vsak trdno,
druga tudi bo z denarjem,
kadar pride čas zato.

Banki treba je denarja,
brž blagajna ga jim daj,
zadrugam pa ljudskim fino,
za tolažbo majhno vsaj.

Nismo bankam nevoščljivi
radi tistih par petic,
toda treba je za ljudstvo
tudi trohico pravic.

VARNO.

Evropejec, ki je bil na potovanju po Egiptu, se je hotel na neomejenem morskem prostoru kopati. Vprašal je domačina, ako mu ve pokazati kak varen prostor, kamor ne pridejo morski psi. Domačin mu je v resnici pokazal ozek zaliv. Ko se je tujec okopal, je nadaljeval z domačinom pogovor:

»Tu mora biti v resnici varno pred morskimi psi.«

»Da gospod, popolnoma varno, kajti tu sem psi ne pridejo, ker imajo prevelik strah pred — krokodili.«

DVAKRAT PRAV.

Dasi rojen primorski Slovenec, sem bil v vojnem času pridelen kot stotnik nekemu češkemu polku. Ob priliki premirja nam je vojaška godba svirala na velikem dvorišču pred barakami. Poslal sem svojega slugo vprašati kapelnika, kako se imenuje komrad, ki so ga pravkar odigrali. Sluga se vrne in odgovori:

»Gospod stotnik, pesmica, ki so jo sedaj oddudlali, ki jo je »pane kapelnik dirigiroval«, se imenuje »Pospišil!«

Jaz: »Vi ste menda na glavo

padli; to mora biti vendar kaka narodna pesmica.«

Sluga: »Ne, pane stotničku, sem vprašal pana kapelnika in rekel je: pesem se imenuje »Kakor ti!« — in jaz se imenujem Pospišil.«

JECLAČEVA SMOLA.

Nek gospod potrka na vrata urarja, jih po par sekundah odpre in polagoma stopi do urarjeve mize: »Moja ura se je vstavila, morda vsled zaprašnosti, ali kaj tacega. Blagovolite jo pregledati in ako rabite delj časa za popravo, bi Vas prosil, da mi tačas posodite

Urar (ki je šele tedaj zamogel priti do besede na trkanje): »Nap . . . naprej!«

NI RES!

Mati je prišla s trga in se hudovala nad svojima otročičema:

»Paglavca poredna, nič vas nimam rada. Obljubila, da celo prisegla sta mi, da ne bosta snedla prej vajinih slasčic, predno se domu ne povrnem. Vidva pa sta me ogoljufala!«

»Ne, mama«, se oglasi mlajši, ni res, da sva snedla najipe slasčice, marveč Janezek je pojedel mojo, a jaz njegovo!«

NOVOST!

NOVOST!

Cena L. 4- - Novele in črtice: **RABLJI.** Spisal France Bevk. Cena L. 4-

Gorica, 20. aprila.

Prav nič posebnega ni po svetu. Pri nas na Laškem smo imeli v kraljevi hiši voheet, ki je bila prav obilna, dasi brez harmonike in briskega vina, tudi graha niso skuhali. V Jugoslaviji so norci govorili, da si odrežejo eno nogo, ali pa še obe, ker jih povsem ne uboga; noga pa noče proč, samo hoče, da še jo primerno obuje in spoštuje. Baje noga ostane, kako bo z obleko in spoštovanjem se pa še prijazno pomenijo. Za tak prijazen pomenek jim pa še manjka mnogo stvari. Predvsem par vagonov najkrepkejših političnih psov, ki so jih naročili iz novih tovarn v Ljubljani in Zagrebu. Dalje iščejo Krištofa Kolumbusa, da odkrije par koruptnih zadev. Ko bo ves obširni material pripravljen, upajo, da se jim posreči nadaljevati boj.

Industrija cvete. Posebno se trudijo, da v posebnih kemičnih retortah predelajo najvdanejšje Avstrijce v najvdanejšje Pašičevce. Odkar se je — vsa hvala in čast učenjakom in modernemu znanstvu — ta poizkus izborna posrečil na dr. Šušteršiču in nekaterih drugih prvakih, je to delo lahko. Tovarna je vzela patent tudi za Julijsko Boračijo. Izdelovala bo »dobro« in »vdano« državljane. Proces je isti. Nekaj prvih, dobro uspešnih eksemplarjev so že poslali po Notranjskem in Goriškem. Strokovnjaki pravijo, da so prvo vrstno, pravoverno in trpežno blago.

Enako tvorijo v Jugoslaviji pridno tudi iz avtonomistov protidržavne elemente, dasi ti trdijo, da to niso. Toda tovarnarji trdijo, da človek ni to, kar misli, ampak, da je kar nastane v očeh drugih. Ne čudimo se, saj je isti proces pri nas v Italiji. Kdor zahteva pravico, se spremeni v protidržavnega pa če si tudi v trikoloro ovit.

Kot vidimo na oni strani v marsičem posnemajo Italijo, le v lirah ne, dasi jih imajo radi ravno tako kakor mi. Industrije zanje še niso odprli, dasi fabricirajo obilo želja po njih.

Ker smo že pri industriji, naj pregovorimo še o pretvarjanju ljudskega mnjenja pri zamjenjavi denarja za banke. Človek, ki mu ni bil denar izmenjan, naj poteče: »Prav, da mi ni bil izmenjan denar; prav je, da je bil denar izmenjan bankam.« Prvi poizkusi se še niso povsem posrečili. Le med inteligenco je par poizkusov popolnoma uspelo, kmečko ljudstvo so slab material zato. S poizkusi bodo nadaljevali.

Čuk na palci.

Kratkokrilke se zagovarjajo.

Čuk, nad nami se spodtikaš, kljun nam v kratka krila vtikaš, vendar fante še poglej, so v popolnosti ti vsej?

Kratko krilo malo stane, dražje kikle so nabrane, ki po mestih in vaseh, nekdaž vlekle se po tleh.

Se bi morda bila taka, v nji hodila ženska vsaka, če bi mogel kot enkrat nam kupiti mož in brat, za krilo metrov kar deset, a za bluzo znova spet. Kaj te briga moda nova, nosiš perje ti in Sova.

Zdaj dovolj je od deklet, naj od fantov gre med svet.

Če dekle se zavrti, kdo je plačal? fantič til
Če oblači mene svila, sem jo sama prisluzila,
To le redko se zgodi, vsak dan ženska nova ni.

A pogledjte, moški vsak, dan za dnem kadi tobak; jaz se v svili veselim, on pa spravi lire v dim.

Ob nedeljah vse zapravi, ob pondeljkih mačka zdravi; Čuk, obriši se pod nos, odgovori, če si kos!

Če te morda dolgočasi, pa še sam se kaj oglasi, danes boji tega konec, bo pa drugič kaj za lonco.

Nova knjiga!

FRANCE BEVK
RABLJI

NOVELE IN ČRTICE.

Izdala

Narodna knjigarna
v Gorici, Via Carducci 7.

Str. 112.

Cena L 4.—

Na boljšem papirju L 5.—
po pošti 60 c. več.

VSEBINA:

Rablji.
Besede.
Zlo.
V kritju.
Tri suhe hruške.
Tancaj, Marko.
Mati.
Črna vest.
Povodna roža.
Nedolžnost.
Kralj Arram.
Bajka.
Nasmeh.
Štirje vinarji.
Zmagovalec.
V parku.
Prepovedan vhod.
Mrlič.
Gospod Golob.
Pismo.
Odrto okno.
Oporoka.
Naročajte knjigo! Zahtevajte jo povsod!
PRAVKAR IZSLO!

Trije umetniki.

Le pogledjte te-le tri, vsak bolj modro se drži.

Špecialisti.

Po Averčenu iz ruskega.

Zivljenje posestnika Srobotnjaka, ki je imel lepo posestvo v Dolgi njivi, je potekalo mirno in enakomerno kot življenje stotero drugih, ničesar posebnega se ni zgodilo v vseh dolgih letih.

Že dolgo časa je nameraval, da poseti glavno mesto, prestolico svoje države, divni Petrograd; toda svoj načrt je odlašal od leta do leta, da se je malone postaral.

Nazadnje se je vendarle odločil, uredil je vse; zapustil je Dolgo njivo, ter se je popeljal v glavno mesto.

Ves zavzet je strmел v živo vrvenje velikega mesta. Nato se je podal v hotel, kjer se je umil in si nekoliko odpočil od trudnosti. Po obedu se je podal h krojaču, da mu naredi obleko.

Ob dolgi lepi ulici je zagledal napis: »Krojačnica Anton Šivankar.« Ne da bi se obotavljal, je vstopil.

»Ali ste vi krojač Šivankar?« je vprašal Srobotnjak.

»Zakaj pa ne?« je dejal Šivankar.

»Ali mi napravite obleko?«

»Zakaj pa ne?« je dejal Šivankar.

Srobotnjak je zinil nato in dejal: »Ali veste, da je vaš

Petrograd zares veliko mesto?«

»Zakaj pa ne?« je zopet dejal krojač. »Za kateri razred (krojač je mislil činovni razred), naj vam naredim obleko.«

Srobotnjak, ki najbrže ni vedel, da so tudi ruske uradniške uniforme kot uradniki sami, razdeljene v posamezne razrede, se je sprva začudil, potem pa dejal mirno:

»Za drugi razred mi jo naredite. Prišel sem se v drugem razredu.«

»Toda, kaj nam tu mari železnica!« je dejal krojač. »Jaz vas samo vprašam, za kateri činovni razred naj vam izgotovim uniformo.«

»Jaz ne potrebujem uniforme. Kako mislite, da hočem uniformo. Obleko, civilno obleko hočem!«

»Toda mi, prosim, oprostite. Civilne obleke, to ni moja specialiteta.«

Srobotnjak je padel z lune:

»Kako? Ali vi niste krojač?«

»Sem. Kako bi ne bil! Kot so drugi generali in ministri, tako sem jaz krojač. Tudi to je način, da si lahko služim kruh.«

»Kako tedaj, da mi nočete narediti obleke?«

»Vidite, so različni krojači. Eni za duhovske obleke, drugi za uniforme, za meščane, dijake itd. Če se kdo specializira ima svoj kruh zagotovljen.«

»Kam naj pa grem?«

»Pojdite k Semjonovu. Ne! Ta dela samo za duhovnike.«

»Pa morda kdo drugi.«

»Robinson je tudi. Toda tudi s tem ne bo nič. Ta dela obleke samo za dijake. Vaša obleka ni njegova specialiteta.«

Srobotnjak se je nezadovoljen poslovil od specialista in se vračal v hotel.

Po poti ga je srečal neznanec in ga je vprašal:

»Prosim, koliko je ura?«

»Ura? Seveda. Takoj povem.«

Tu je še pristavil: »Tako veliko mesto in ne vedeti koliko je ura, to je res nerodno.«

Potegnil je veliko uro iz žepa, neznanec jo je popadel, utrgal verižico in zbežal.

»Zakaj ste mi vzeli uro. Zdaj jo potrebujem. Vrnite mi jo...«

Bežal je za njim, toda noga so ga bolele. Naenkrat je stal pred stražnikom.

»Stražnik, je dejal. »Ukradli so mi uro.«

»Takooo?« se je začudil stražnik. »Nekaj čudnega.«

Obrnil se je na peti in pričel žvižgati neko pesem.

»Stražnik, je dejal Srobotnjak. »Zakaj ga ne lovite?«

»Koga?«

»Tega, ki mi je vzel uro.«

»Kdo vam jo je vzel?«

»Oni tam, ki stoji zdajle ob rumeni hiši, kjer so izstavljene fotografije.«

»Tam kjer so fotografije? To ni več moj rajon. Obrnite se na onega stražnika tamle.«

Srobotnjak je stopil do drugega stražnika in mu obrazložil vse. Ta je pomislil in dejal:

»Tedad tam pri oni hiši so vas oropali. To ni moj rajon.«
 »On pravi, da je vaš rajon.«
 »Tam, kjer so izpostavljene fotografije? Da, tam pač. A ho okno dalje je že njegovo. Oloh pa mi nismo zato tu, da vimo tatove, ampak da varu- mo vsak svoj rajon. To je naša specialiteta.«

Srobotnjak je šel na policijo in po dolgem času težko dopedal, kaj se je zgodilo, in kaj da hoče.

Položili so predenj album fotografij raznih zločincev in mu dejali, naj si poišče pravega.

»Tu je eden, ki je podoben«, je dejal po pol urnem iskanju Srobotnjak.

»Ta? Hm... Pa kaj ste delali, da Vam je vzel?«

»Uro...«

»Ta ni še nikoli vzel nobene ure. Ta je specialist za blagajniške vlome. Ta drugi morda?«

»Kdo ve? Tudi ta mu je podoben«, je dejal Srobotnjak.

»Kakšna je bila Vaša ura?«

»Srebrna.«

»Potem ni nič. Ta je specialista samo za zlate ure.«

Srobotnjak se je že potil.

»Oprostite... ne razumem... Zakaj bi ta ne vzel tudi srebrne ure?«

Komisar se je nastehnil in pogledal svojega pisarja: »Ste slišali? Motka Monocolo da bi ukradel srebrno uro. Nemogo-«

»Bil bi čudež«, je dejal pisar.

»Vidite tedaj,«

Srobotnjak je bil bolan, ko je stopil iz urada.

Ko je stopil par korakov po mestu, je začutil silno mrzlico. Stopil je do kočijaža.

»Peljite me v kako bolnišnico.«

Ko ga pripelje do vrat velike hiše, ga vpraša vratar:

»Kaj vas boli.«

»Mrzlico imam... Zelodec...«

»Tu je samo za prsne bolezni.«

»Toda...«

»Tu je samo za prsne bolezni,« je dejal vratar.

Srobotnjak je moral iti.

Šel je v hotel in legel. Poklicali so zdravnika:

»Ali ste bolni?«

»Da!«

»Kaj Vam je?«

»Glavobol, tema se mi dela.«

»Oprostite,« je zdravnik zmajal z glavo, »to ni moja specialiteta. Oprostite.«

»Toda, ali niste zdravnik?«

»Sem.«

»Tedad mrzlica me trese, ču- tim krče v želodcu.«

»Ali Vam nisem dejal...«

»Toda, za Boga Vas prosim!«

»Dobro. Preiščem Vam želodec. Ali imate nož?«

»Čemu Vam bo?«

»Da Vam prerežem želodec. Kako naj Vas drugače preiščem?«

Zdravnik je odšel, prišel je drugi, iz želodca. Preiskal ga je.

»Ne morem Vam pomagati,« je dejal.

»Kako da ne?«

»Želodec je zdrav. Vaša bolezen je nekoliko višje. To ni moja specialiteta.«

Srobotnjak je mislil, da znori. Zvonil je služinčadi. Naložili so ga na voz in peljali na kolodvor. Peljal se je naravnost v Dolgo njivo nazaj.

Ko je prišel domov, je poklical svojega starega slugo in prijatelja:

»Skuhaj mi boš zdravila.«

»Bom.«

»Napravi mi boš novo obleko.«

»Bom, gospod.«

»Hvala Bogu,« je dejal Srobotnjak, vesel, da se je iznebil glavnega mesta in specialista. Njegov sluga je bil za vse.

BRZOJAVKA.

Rim, v aprilu. — Tu so se postavili posebni vlak, ki bo pod pokroviteljstvom min. predsednika peljal v nove pokrajine strašno množino novih odredb o pristojbinah. Pravijo, da se bo Gorica okrasila ob tej priliki s — pomladnim cvetjem.

Rim v aprilu. — Min. predsednik Mussolini obišče mesto Gorico v najkrajšem času — v sanjah.

Gardsko jezero v aprilu. — Pesnik d'Annunzio živi v Gorici trajno — v svojih pesniških sanjah.

IZ BARKOVLJ PRI TRSTU.

Cujte in strmite! V Barkovljah že vse cvete, vse poganja, vse se veseli krasne pomladi, vse občuduje preobrat narave in posluša pomladansko znamenje valov našega Jadranskega morja, samo naši narodni delavci, naša mladina še spi spanje pravičnega! Kaj naj to pomeni? Kje da so bili, kaj da so napravili Barkovljani, da so še tako trudni? So li mar preveč peli? Ali rajali? Zbudite se vendar in primite za delo, manjka Vam šolsko društvo, ki tako lepo cvete v sosednjih Vam krajih, in polnijo kolono darov v Edinosti. Lotite se tedaj dela, če Vam prav šolsko društvo ne bo nudilo polnih sodčkov. — Pa brez zamere! Domačin.

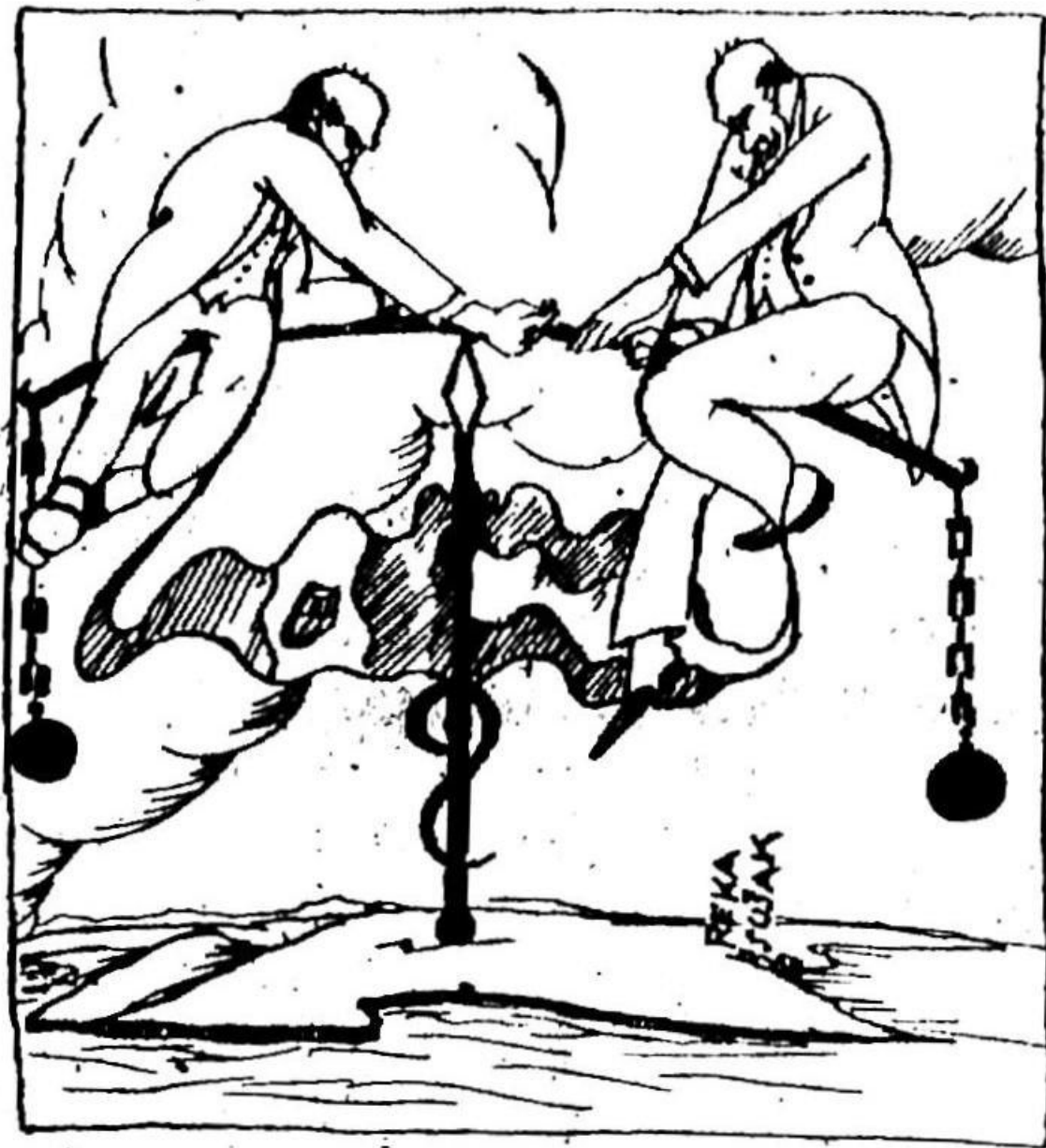
MRTEV PO SILI.

Primarij bolnišnice je preiskaval v svojem oddelku bolni- ke. Ko je stopal med vrstami postelj, je ugledal bolnika s zakrito rjuho čez glavo. Šel je mimo rekoč: »Mrtev!«

Bolnik se je naglo odkril in dvignil kvišku: »Figo sem mrtev!«

Primarijev asistent Tepček se je okrenil in resno zavrnil: »Tiho, mar hočeš ti več vedeti kakor zdravnik?«

ČUDEN JE SOŽITJA MOST, DRŽITA GA DENAR IN OST.

Sam Rapallo in Rapallo, Reka, Sušak in še kaj, da bi lajna zaigrala kako drugo pesem vsaj.

Bi prijatelji postali, a na Reki ost tiči, vsa ovita s kačo zlato kaj vsak hip se pripeti?

So se diplomati vseli na to res nevarno ost,

res bi radi v roko seghi in pustili vso norost.

A če se le eden zgane, brž oba sta — hop! — na nos, saj nastane polomija in zdijva državni voz.

Zdaj tehta se v čudni pozi dvoje neodločnih vlad; ljudstvo čakaj, da te reši pameten kak diplomat.

„Befehla“ se strogo drži.

Stotnik neke male garnizije je izdal ukaz, da se morajo vsi podčastniki, ki so se bili prejšnji večer opijanili drugi dan takoj naznaniti pri »raportu« in sicer na sledeči način:

»Gospod stotnik ponižno javljam, da sem bil sinoči pijan.«

Nekega lepega dne pride kaprol na »raport«, ki se je pa dokaj sumljivo gugal in komaj na nogah stal: »Gospod stotnik ponižno javljam, da sem bil sinoči pijan.«

Stotnik je naglo skočil po koncu ter zarohnel nad njim: »Tristo bomb in petard kaprol, saj imate še danes ogenj po vsem telesu.«

Kaprol (mirno in flegmatično): »Gospod stotnik, njega bom pa jutri pri »raportu« — javl.«

PRAVILA.

katere mora znati vsak tujec, kateri pride na Vrhé (pri Vipavi.)

1. Omiko nusti na ravni cesti!
2. Preklinjaj kakor veš in znaš!
3. Badi pijanec! (ženske morajo imeti steklenjčico z žganjem vedno v žepu).
4. Imej trdo bučo in močan glas!
5. Tujcu izkaži vso surovino, če hočeš vzdržati domovino.

Kdor teh pravil ne zna, se bridko vsak kesa.

Vsak lahko na Vrhlih živi, podoben če človeku ni. Zato naj si zapomni vsak, če hoče biti nam enak, le naj se teh pravil drži, potem pa lahko obstoji. A svet zato nikar ne misli, da nismo mi prav nič v čisti, so tudi tukaj bistré glave ki vejo za resnice prave.

Kej se lahko krošnjarju pripeti

Pierin se je klatil po ulicah od ranega jutra, do poznega večera. Nekega dne je bil popolnoma uničen, a ni ves dan nič prodal. Napotil se je domu in niti v tramvaju ni našel mesta. Moral je dalje peš. Naenkrat ga pokliče na oknu neka gospa:

»Vi, mož, pojdite gori!«

Pierin, v nadi, da končno vendar kaj prodal, se je vlekel utrujeno v drugo nadstropje. Ko je prišel v kuhinjo, je opazil gospo, ki je imela jokajočega otročiča v naročju. Komaj ga je gospa ugledala, je zagrozila na pol k njemu na pol k otroku obrnjena:

»Vidiš, vidiš, moža! Kaj ne, da ga odnesete, če bo jokal in bo še dalje poroden.« — Mislite si Pierinov obraz...

V GOSTILNI.

Dobrovoljček: Pol litra ga je premalo, tri četrti ga je preveč, prinesite ga rajši cel liter.

Pozdrav „našastarjev“.

PISMO VOJAKOV.

Tople pozdrave pošiljajo slovenski fantje od 3. Regg. Art. da Montagna, 5. Batt., Domokossola, vsem bralcem in bralkam, sorodnikom in sorodnicam, prijateljem in prijateljicam, fantom in dekletom, bratom in sestram, očetam in materam. Dekleta pa vprašamo, zakaj so že pozabile na nas slovenske fante.

Logar Franc iz Zadloga pri Črncemvrhu; Seljak Matevž, Kavčič Ivan, Ledine; Bačar, Bernara, Šmarje, Vipava; Skvarča Franc iz Črnega vrha, Princ Anton, iz Dolenjega zemlje, Grahor Anton, Počkaj Franc, Smerje, Samsa Ivan, Jasen, Novak Alojzij iz Knežaka.

VERONA.

Dovoli sprejeti mnogo srčnih pozdravov, ki jih pošiljamo mi slovenski topničarji iz Verone tebi in vsem slovenskim fantom in dekletom, ki se nahajate v Julijski Beračiji. Podpisani letnik 1903: Blažina Alfonz, Vižovlje; Ban Mario, Prosek; Krošelj Jordan, Nabrežina; Skabar Franc od Fožtov; Filip Mahnič iz Kobdilja; Černe Rafael, Ponikve; Lapanja Karol, Ponikve; Zavrtanik Franc, Solkan; Gamišek Venceselj, Solkan; Cingrle Franc, Visoko; Ivan Remec, Osek; Rjavec Leopold, Osek; Volk Ivan, Trnovo; Venceslav Legiša, Mavhinje; Lisjak Ivan, Dornberg; Vodopivec Anton, Dornberg.

Pripovedovanje Jaka Makaroniča.

Dragi poslušalci!

Óprostitute, da začnem brez uvoda; je sicer to napaka, ki bi jo profesor učencu ne oprostil, ampak pritisnil krepko petico. Ker pa jaz kot bivši kovaški pastir, in sedaj kot vojak pri avijatiki, delam družbo ptičem, neizuzemši Čuka, katerega sorodnik sem na ta način postal, se štejem med boljše »inteligence« in se mi ta napaka ne sme šteti v zlo.

Pod pokroviteljstvom visokorodnega strica ekselence Čuka, in po izjavi zdravnika, da mi bije govorniška žilica, sem logično izvajal, da sem od Boga ustvarjen in namenjen, kaj več kakor koze pasti. Zato začnem predavati v pre-

pričanju, da mi bodo cenjeni poslušalci z zanimanjem sledili in v strahu, da ne izgubim tako težko pridobljene žilice — namreč pisateljske, ker sem moral za njeno odkritje plačati zdravniku celih 10 L (piši in izgovori deset lir).

V letu Gospodovem 1923., v desetem tednu na dan sv. Tomaža, sem zavezal pikasto culo z natančno vsebino 25 hruškovih in enako številu jabolčnih krhljev z natančno težo 2777 g., kar lahko dokažem z potrdilom carinskega urada, in jo mahnil proti Gorici.

Težka mi je bila ločitev od koz, še težja pa od ljube Metke, kateri sem spesnil v slovo sledečo kitico:

Res ga ni dekleta
Kot je moja Metka,
Ni ga korenjaka
Kot jaz sem Jaka.

Se težja preizkušnja me je čakala v Gorici, ko mi je vojaški brivec neusmiljeno ostrigel moje lepe kodre. Na periferiji moje buče je pustil celo ograjo las, tako, da so stanovalci, katerim so moji lasje dajali izborna zavetje, nemirno poskakovali in preplašeno gledali to izpremembo.

Pri zdravniškem pregledu sem bil spoznan sposobnim, vključ ugotovljenem neredu pri »mašineriji« v zgornjem nadstropju.

Nevajen goriškega velikomestnega šuma in ropota sem si zamašil ušesa z bombaževino. Videč to, me je zdravnik dodobra prepričal, da imam v glavi bombaževino mesto možgan, rekoč, da mi ta tvarina še pri ušesih gleda na dan. Jaz kot pokorni vojak, sem mu seveda takoj pritrtil: »Senjor šie, in sem se sam pri sebi tej globoki znanstveni analizi moje glave, o kateri bi se nikdar ne mislil, da vsebuje tako koristno snov. Z ozirom na vsebino moje glave so me poslali k zrakoplovcem v Turin z ovazko, da bombaževina ni tako podvržena zračnim izpremembam kakor možgani, ter da bom vzor zrakoplovca.

Najbolj sem občudoval gospoda, ki je imel dva črna traka na rokavu, kateri me je kratkotalno postavil pred vrata, ko sem se hotel malo razgledati po sobi. Ves v strahu, da sem se zameril bogve kako mogočnemu gospodu, snamem klobuk in hočem prositi odpuščenja, toda on mi je brez vseh cerimonijskih vrata kar pred nosom zaprl. Ko sem pozneje zvedel, da je bil ta gospod nič drugega kot navadni kaprol, sem se tako razjezil, da sem se dvakrat pridušil, in ker sem se bal drugače, sem mu pokazal figo v žepu po pregovoru »Korajžo fant, pa figo v aržetu«.

Cprav sem korajžen, malo pa sem se vendar bal, da pride gospod kaprol za mano. Zato sem jo hitro pobrisal skozi glavna vrata, ne meneč se za to, da mi je straža izkazala vojaško čast. Ko sem bil zunaj, sem se oddahnil in ozrl nazaj in videl, da pozdrav straže ni veljal meni, ampak nekemu častniku, ki je za menoj zapustil vojašnico, sem krepko pljunil na tla in šel tolažiti jezo v bližnjo gostilno. Ko pridem iz gostilne, Vam predavam nadalje (Le nikari ne bodite predolgo v gostilni, Čuk in bralci čakajo nadaljevanja Vašega življenja. pisa. Op. ur.)

NESPORAZUMLENJE.

Rekrut Telhan od infanterijskega regimenta je prišel o Veliki noči na dopust. Po kolo dvorski ulici grede, je opazil nekoga častnika. Tako se Telhan ustavi in obstoji na mestu kakor pribit ter čaka nagovora. »No, kaj hočeš« ga vpraša ta. »Jaz imam ukaz gospoda častnika pozdraviti.« »Pozdraviti od koga?« »Od mojega seržanta!« »Kako se pa imenuje?« »Imenuje se Capelletti!« »Hm — jaz ga ne poznam!« »Nič ne dé, moj gospod seržant mi je ukazal vse moje višje pozdraviti!«

GLOBOKO USMILJENJE.

Mati je petjala svoje otročice na umetniško razstavo.

Rudi: »Mama, kaj predstavlja ta slika?«

Mama: »Preganjanje kristjanov v starodavnem Rimu. To je arena in tu so tigri, ki se zaženejo na kristjane in jih razmrcvarijo.«

Rudi: »Oh, mama poglej tu v kako se ta tiger žalostno drži, ker nima nobenega kristjana!«

POKVARJENA PARADA.

Pri vojaški paradi, ko so vsi mirno in tiho stali, je Borštinkov lvo naenkrat spustil iz ust strašanski »ačiii...«

Stotnik: »Da bi strela vmes vdarila. Dvajset let je imel fantina čas kihnuti, in ravno danes mi je ta zlomek s tem pokvaril paradole!«

SKRAJNA MIRNOST.

Medtem, ko je mirno sedel v vozu prvega razreda predsednik najvišjega sodnega dvora v Rimu, je vstopil glazdalin, ne brigajoč se za nikogar, je sedel in zapalil smotko. Predsednik mu pokaže s prstom na napis »voz za nekadilce«. A ta se zato niti zmenil ni, in dalje pušil svojo smotko. Predsednik je segel po vizitko, misleč, da bo to pomagalo. A glazdalin je malomarno pogledal vizitko, jo vtaknil v žep in spustil še večji kolobar dima iz ust.

Ko je pa glazdalin na mali postaji izstopil, ga je predsednik izročil postajenačelniku. Ta poslednji pa je prišel do voza malo pred odhodom in prav ponižno šepnil: »Gospod, pustimo ga iti mirno svojo pot, kajti to je ta visoka glava na najvišjem sodišču v Rimu.

Pred odhodom mu je dal namreč svojo vizitko.«

Lenin res že več ne vé, je li živ, ali mrtev že?

Lenin živi — Lenin je mrtev, ti uboga časnikarska žrtev.

Lenin bere mnoge liste, da je davno mrtev že. Gleda v daljo in razmišlja, se ježijo mu lasje. Bere zopet liste druge, vidi znova, da je čil, in da spet načrte kuje, da Evropo bo razbil. Spravi se na tretje liste, bere da je že znorel in da pametne nobene misli več ne bo imel.

Casnik nov v roke si vzame, že vam je hudo bolan, nihče več ga ne ozdravi, vsi zdravniki so zaman. Ko spet bere, da umrl je, za resnico več ne vé, če neumen morda on je, ali drugi so ljudje. Pravijo, da vest o smrti le podaljša dobo let, potem takem živel Lenin bo še kakih tisoč let.

Zaprtje Dardanel.

zapiro v Dardanelah
mirno divnih vrat,
ki ju iz sanj zbudila,
politična pomlad.
S ob vhodu z lepo Turčijo
široko res sedi,
drži srčno objeto,
ladskosti govori.
Dno solnce od izhoda,
ali plovec Albion,
kako bi ga prisilil,
mi pade na zaton.
Ali, misli, piše pismo:
»Z pomagaj mi, John Bull!«,
re pismo stavec sivi,
misli težke je zasnul.

Pogreb brez mrliča.

ripovedovali so mi, da je
Potokih umrla punca. In to
je zgodilo v vojnem času,
so na splošno imeli ljudje
navado, da so po nepotrebi
mirali. V Potokih je bilo to v
snici nepotrebno, ker je bilo
malo ljudi doma, ki so ob-
delovali polje, ter niso imeli
razpolago časa, da bi ljudi
pokopavali. Sicer pa so tudi
shtevali po socialističnem
programu boljšo plačo za po-
pavati ljudi, ki niso mogli
i hoteli živeti. Toda punca
Potokih je morala pod zem-
ljo. Vse v vasi je ugrabilo, na
k način bi se to storilo, ko
nihče ni hotel javiti za ta
posel.
Po dolgem ugibanju so kme-
je očistili škornje, vrgli čik iz
ast, pljunili v roke ter se po-
lali k najvišji vaški oblasti —

županu. Ta je dostojanstveno
vtaknil eno roko v žep in dru-
go pod srajco mirno poslušal
in pljuval pridno na pod. Ko
jih je zaslišal, je poklical štiri
najpametnejše vaščane k sebi
in jim govoril s krasnimi be-
sedami na srec in slinami v o-
braz, da morajo izvršiti oni to
rodoljubno delo in spraviti
punco s tega sveta — pod zem-
ljo. Poklicani so se uklonili in
takoj odšli v hišo žalosti, kjer
je ležala rakev na hodniku.
Zgrabili so urno to rakev in
odkorakali po poti čez vas.
Odkritih glav so stopali naglo

proti pokopališču izven vasi.
Nakrat pa so začuli daleč za
seboj obupen in prestrešljiv
krik. Prestrašeni so postavili
rakev na tla in prisluškovali.
Kaj pa se je zgodilo? Ženska
je šla po odhodu pogrebcev v
sobo, da pospravi, a ko je
vstopila je ugledala na odru
punco, ki je še vedno nepre-
mično ležala, držeč križ med
svojimi prsti. Seveda je ženi-
ca po svoji »brihtni« glavi ta-
koj uganila, da se je zgodil ču-
dež, ter da je punca pogreb-
cem ušla iz rakve in šla spat
svoje večno spanje vnovič na

njen dom. Pogrebcji pa, ki so
videli ženo z metlo pod paz-
duho in slišali njeno divje lu-
ljenje, so obrnili z rakvijo vred
zopet proti hiši. Ljudje, ki so
srečali nazaj idoč, prepirajo-
če in preklinjajoče pogrebce,
so se čudili in eden njih ni mo-
gel drugače, kakor, da jim je
rekel tepci, da so pot zgrešili,
ker da na tej strani ni pokop-
pališča. Šele ko so prispeli do
hišnih vrat in čuli, da je pun-
ca še vedno doma na »hrtvaš-
kem odru, so se zavedali, da je
bila rakev res nekoliko prelah-
ka in prazna. Župan pa je bil
vseeno zadovoljen in vtaknil
obe roki v žep, ker punca je
šla koncem konca vendar pod
zemljo.

KLJUČ OD DARDANEL.

John Bull vgiblje, kje najlaže
ključ dobil bi Dardanel,
eh, kdo drugi naj ga dá mu,
Turek sam ga bo imel.

John Bull še resneje vgiblje,
kaj naj on za ključ dā.
Eh, saj ni stvari, ki bolj je vpešna
kot denar, ki ženketā.

Turku Mohamed dovolil
ni samo po več ženic,

On denarja ima lahko
mного zlatnikov, petic.

Kdo bi čudil se, če vzame,
polno možnjo, ključ oddā,
kaj bi rabil Dardanele,
ko ima preveč ženā,

mbra na petāh sedeti,
pušiti grenak tobak,
piti kavo, dnarce šteti —
prav zares je Turek tak.

VIPAVSKI HUMOR...

Zena vipavskega kmeta je
nosila hlače in grozovito sika-
la nad njim, zlasti kadar je bil
v hiši. Vedno mu je kričala v
obraz: »Tu sem jaz gospodar,
moja je hiša in vse kar ima-
mo.« Nekoč pride mož domov
popolnoma pijan. Zena ga je
vnovič skušala nadržati, toda
on jo je prav po »krajnsko«
pretepel, tako, da je pobegni-
la iz hiše. Mož pa je kričal
skozi okno za njo:

»Mica kam pa tečeš, saj je
tvoja hiša!«

KJE DOMOV MOJ...?

Pred par dnevi sem se peljal
na karijeri v Komen. Spre-
vodnik je v Sv. Križu oddal
pisma in pakete. Na enem je
bil dobesedni naslov:

Marija Tence
No. 319

Prešo Triješt S. Croče
Venecija Gullja.
Triješte.

Prišlo je iz Bologne. Da je to
avtentično ve tudi »Čuk na
palci«, ker je pokukal na pa-
ket.

Prepozno.

Abraham Pravalški je v kopališču in
obi od svoje ženske iz Ljubljane brzovav:
»Abraham, ostani mi zvesti!«
Tako odgovori, »Žal, brzovavka pre-
pozno dostavljena!«

V ZAKONU.

A: Kako ti gre prijatelj?
B: Slabo! Z eno nogo stojim v za-
konu, z drugo pa v grobu.
A: Prijatelj, Boga zahvali, da imaš
samo — dve.

NA KOLODVORU.

Malega Franceta so poslali starši na
kolodvor, naj počaka svojega strica.
Vsled silne gneče je Francek strica iz-
gubil in začel jokati. Potniki so ga vpra-
šali, zakaj joka in Francek je odgovoril:
»Ne vem, ali ima stric velik klobuk in
majhen vrat, ali velik vrat in majhen
klobuk.«

Mene že ne boste »farbali«.

Neki trgovec si je svojo razdrto hišo
vsled vojne vnovič popravil in upeljal e-
lektrično razsvetljavo. Za hišno je anga-
žiral deklo s kmetov, ki še ni bilo v mestu.
Ko so prvi večer v obedovalni sobi vse
žarnice svetile, ie kar obstrmela. Trgovec
jo vpraša z nasmehom:

»No kako se ti zdi ta svetloba?«

»Lepo, krasno je... sveti kakor
solnce.«

»Vidiš, da svetilka ima 20 sveč, ona
tām 50 sveč, a ona le na sredi celo 100
sveč.«

Dekle je srpo zrlo nekaj časa žarnice,
nato zopet gospodarja in naposled uža-
ljeno pripomnila: »Vse lepo in dobro, to-
da, kar se tiče sveč, boste pa komu dru-
gemu skušali obesiti na nos, a ne meni.«

PAMETNO VPRAŠANJE.

Mirni in pohlevni posestnik Pregel s
Krasa je prišel v Trst, da si ogleda semenj

vzorcev (Piera Campionaria) pri sv. An-
dreju. Stopivši z vlaka je vstopil v kočijo
in vprašal izvoščeka: »Koliko vam bom
plačal do sejma. Eno uro ali kaj več bo-
ste čakali, nato me boste peljali k sv.
Ivanu.«

(Izvošček meroč Kraševca mrmraje
sam s seboj):

»Do sv. Andreja 50 lir, zamujeni čas
tjakaj 20 lir, eno uro čakati 10 lir, medtem
časom moram kaj pojesti 10 lir, nazaj do
sv. Ivana 50 lir, zamujeni čas nazaj 20
lir...«

Pregel ga pretrga:

»Čujte kočijaz, bo pa potem kočija
moja?«

DOBRI SOSEDJE. (Kanalska).

Jernejca: titejca,
Martinu: zmekinu,
Bričov: podpričov,
Goljevu: zgotovu,
Bajtu: razrajtu.

Peter Matajurac Čuku.

Dragi Čuk!

Ce ne bote jezan, van čen razluošť zaki usake ljeto tuča skljesti usé vasi od Bargina do Tumina, Barginci an usi unejci mi bojo hvaležni, če jin povjen, zaki hadar zagarmi gor u Brjezjah, jin ne pomaga nič ne zuonenje, ne kadiš od ojke i ne žegnana uodá.

Gor u Brjezjah imajo tisto nasrečo, de u tin velikin utarje muorjo daržat hudiča zauojo sv. Mihjela, ki ne more stat brez tiste hudóbe.

Nje dugo ljet odtod, ki u Brjezjah je začela padat tuča, debela ku muloni. Mežnar Miha Mrazič je zuonju an zuonju, pa buj k'je zuonju, buj debela tuča mu je pokala dol okuol glave. Tuole je takuo razjezlo mežnarja, de je šu u cjerku, je zgrabu zluodja, ga je nesu čé za cjerku an ga je vargu z uso močjo not u veliko ru-po rekoč: »Kjer usi hudiči tučejo, pujdi jin še ti pomagat.«

Se zastop, de tist' buoga hudič lesen, star, skor gnjó, ne-le nje šu pomagat tuč, ma se je on sam raztuku na kosé dol po rupi.

Kadar so tuole zvjedel brježani, so se uzdignili pruoť mežnarju zauojo, ki so se bal, de za lon jih use ponesé zluodi an zauojo, ki se njeso daržal plačanj, de mežnar jin bo tačju njih zluodja dol po rupah. Župan an sosjednja sta obsodila mežnarja, de jin muore na suo-je speže previdat družega zluodja. Mežnar se je muoru lepno pobrat an nest hitro u Tumin mjero za novega zluodja.

Kadar njekšan rezjan je parnesu od fabrikanta Kafolja marjin, de zluodi je pront dol u Tumine, mežnar Mrazič, ki nje imeu še čentesima tu gajof, je muoru odpét še tisto kravco, ki je imeu par jaslach, ie peju u Tumin in je pustju Kafolju kravo za zluodja.

Kár je nabasu novega zluodja tu žaki, jo je mahu pruoť Barginu, ž njin gor na harbatu. Kár je paršu go u Bargin, je bju takuo trudan an žejan, de nje mu vič naprej. Šu je tu Lazarjevo oštarijo, je luožu žaki z zluodjan tje u kanton, an je kuazu pit an jest. Te stari Lazar an njeke ženice, so radovjedni uprašali Mraziča, ki nese tu žakju. Mežnar jin je dau zastopit, de nese novega sv. Mihjela. Novica de u Bargine je Sv. Miheu, se je hitro raznesla tja po vas in hmal je mlado an staro parletjelo u La-

zarjovo oštarijo. Trkaj so teli judje prosil Mraziča, de naj jim pokaže sv. Mihjela, de nazadnje jin je objubu, de jin ga pokaže, če paržgejo doje kandle, če kajšan bo u tin caju zuonju, an če usi dol pokleknejo. Kadar se je usé tuole zgodilo, Mrazič je uzeu pobožno dol z glave klabuk, se je žegnú, je odvezu žaki an... se parkaže iz njega zluodi. Karduor ne vje, kaj če reč raběj, ne bo zastopu, ká se je zgodilo u Bargine tist' dan. Metlé, pjeunice, kuharince, use je bluo dobro za mlatit buozega mežnarja. Mrazič, potlé ki je bju zgajžlan, buj ku Kristus, je rivu uteč Bargincan, sevjede brez zluodja. Barginci so bli jezni navanj an na zluodja trkaj buj, ki ob tej parložnosti jin se je uhu te velik zuon.

Kadar so tuole zvjedel Brjemartu ku žju go u Brjezja, je povjedu županu, de Barginci so ustavili zluodja u Bargine. Drug dan je brješki župan šu u Bargin gledat zluodja, Barginci so mu povjedal, kakuo jih je Mrazič meu za norca, an so ga prosil, de naj nese hitro zluodja uon ž njih vasi. Pa župan, če je teu nest zluodja, je muoru plačat usé, kar je Mrazič snjedu an popju ta na oštarij.

Nazadnje so le parnesli srečno novega zluodja u Brjezja.

Vsa vas je paršla kupe, usi so tjel videt novega zluodja. Pa ta prava komedja je bila, kadar so ga basal gou utar. So ga obračal na an kri an na ta drug, pa zluodi nje mu not pasat, kjer je bju masa spregnjen. Kadar so vidli, de ne bo nič, so sklenili de se muore novemu zluodju odžagat te zadnji djel telesa al po domače r.... Pa obedan u Brjezjah nje teu stuort tistega operaciona, takuo de sam kaplan je muoru parjet za žago an odžagat, kar je bluo za odžagat. Tistega kaplana je od tistega dne nji-mar strašlo, takuo de je muoru iti z Brjezji. Judje so misli, de hodi strašit te stari zluodi, ki je bju razbit dol u rupi, zatuo so šli an so zbrali use kosčiče starega zluodja, so jih dali Rezjanu de jih zveže kupe, obleka an paršije an potlé so postrojenega zluodja djeli na kant. Kupu ga je za malo sudu župan iz Tera al Pardjelis kuk pravjo Lahi. Odtakrat, kadar zagarmi gou Brjezjah, je sigurna tuča ne-le u Brjezjah, ki so starega zluodja u žakij, jo je mahu pruoť Bargine, ki so tega novega počastili, tudi u Tumine, ki so ga fabrikali. Pošija jo te stari zluodi, ki je jezan na novega, ki čepi na mesto njegá, gou tin velikin utarje gou Brjezjah.

Tvoj

Petar Matajurac.

PREŠIČEVA URA.

Kmet je kupil v Gorici uro, ki mu je bila kakor običajno zamčena za eno leto. Približno kake štiri mesece pozneje pri-nese kmet uro pokvarjeno urarju. Ta jo natančno preišče in pravi:

»Tu se je moralo nekaj pripetiti. Ali Vam je morda padla na tla?«

Kmet: »To je bilo tako gospod. Nek večer sem dajal prešiču jesti in pri tem mi je ura padla v korito.«

Urar (ga prekine): »No in zakaj jo niste takoj drugi dan meni prinesli?«

Kmet: Ej, kako gospod, če smo pa šele včeraj prašiča zaklali!«

Kronika na Tržaški brjati.

Kumare: »Kume, hote hote les! Al' ste že šlišov, de šrajejo na piaci, de sta bla anka Mihec in Jakec konfidenta z Braikotam pr tistem škerci v Bolafjatovi banki?«

Kume: »Kej pej, žetu nej nanka zgonilu po botegah, k' so krali po nuočil.«

Kumare: »Jest bi škometirala, de so bili anka tponi pr nes, jen kokuše pobrali.«

Kume: »Anka tistga negoziahta z Postojne, šrajejo de so uokrali jen živga pojejl.«

Kumare: »Se kapira Kume, sej so anka tistga impjegata pr Bolafji na »Ražem« djenli.«

Kume: »Vse sorte se šraje uod neh, anka snuče u teatri je čü naš Francele, k' sm šu ž nim.«

Kumare: »Kej anka vi huodeste u teater?«

Kume: »Pej krku buotu!«

Kumare: »Jen kej so dali snuče?«

Kume: »Oblast, kej česte, de bojo dali! Jest sm dau 5 lir.«

Kumare: »Bejn ja, tu znan, ma jst čm rečt, kej so uoni dali u teatri?«

Kume: »Dvej liri so mi dali ven iz pjatih lir!«

Kumare: »Hote če k zluđje! Kej me ne zestuopešte, al' dejlate samu finto. Jest vas prašem, če je blu lepu?«

Kume: »Je blu je lepu, k' sva šla nuotre; pej je padau puotle dež k' sva šla ven!«

Kumare: Ne govorim nanka več z vami; ste preveč ničest jen nekazan denes.«

Kume: »Pej z Bugam, Kumare!«

Kumare: »Vi pej s zluđjam, oblast vas zloumil!«

Pravijo

Pravijo, da si nekateri fantje iz dreženske občine umivajo roke z vinom, da ne oponašajo Pilata. Pri njih bi bil na mestu davek ali pa »žav-tavo« ricinovo olje.

Pravijo, da se imenuje v Budanjeh neki fant Ivan, pa je Janetzl

Pravijo, da »salvadigo« zelo rad gleda nemške punce.

Pravijo, da Rezjan iz Renč ima preveč dela, zato ker večje renškim dekletom glave. Isče pomočnika za to,

ker to delo mora biti v najkrajšem času izgotovljeno.

Pravijo, da Baulč postaja ved bolj san; baje je temu kriv Ribnič Urban.

Pravijo, da je Romano pustil svo »špirtjerot«, ker mu dela prevec ja nih škandalov.

Pravijo, da je najboljši kontogr v Gorici Nardin v »contradi nobel«

Pravijo, da kadar se napravi »titi« klub na izlet, prične ved deževati. — Je pač smola ali april.

Pravijo, da se je neki Gorican Rastela nehaj ženiti v Vrztendorf ker se je punca zagledala v imeni nega mladeniča z juga.

Pravijo v Komnu, da se lastnik k rijere »Vojcigrad« trudi in uči zauterja, nakar bo svojega voia apn uenil v motor ter hitreje zvracal lrančane v »graben«. Zupanstvo je b jo že v tem smislu vložilo dvojico prošnjo v Rim.

Pravijo v Postojni, da je čeznatu ni matematik in knjigovodja Čiliberti 30 let pri vojaki proučeval, kak se pride do »rajstarja« in viteza. Pstai je v reanici najimenitnejša prikazen v Postojni. In prepotene sraj cu mora na dan sieti, da drži disciplinirane tri mladenice in da zabelezi 6 kljukastih eyk na dan.

Pravijo, da se uči Jozetov Franc v Kadanovi vasi pri Sv. Petru na Kra su zapravljati »kredit«, ker je poza bil, da se ne balinca z uteži in da se je purman tako napihnil, da je pre pragom počil.

Pravijo, da je bil sestanek vipav skih metličarjev na »Ostrem vrhu« nekaj izvanrednega, za vse metličar je. Na večje nam ostane v spominu. Ustanovil se je tudi odbor. Za »skapeta« metlic in pospeševanja obrta je bila izvoljena trojica zmanih nam gg. iz Ajdovščine, kateri so vso skrb posvetili napredku metlic. Upamo pa tudi, da bodejo skrbeli za prospeh obrti. Natančnejša poročila o izidu sestanka daje »franc iz Krizja«.

Pravijo, da so kozanjske gospodič ne imele v Smartnem pri plesu malo »spasa«, zraven so pa še zmrzavale, čeravno so bile v zimskih »kapotih«.

Pravijo, da kozanjske krasotice za to niso našle pri plesu v Smartnem nobenega »kavalirja«, ker jim je ve ter odnesel barvo z njih lepih licit.

Pravijo, da so Vipolžci vložili prošnjo za »izvoz zelenih žab« v tujino. Ta dobiček je namenjen njihoveму društvu.

Pravijo, da je par kozanjskih gospodičen šlo na ples v Smartno z mrcami na glavi, ker so bile v strahu, da jim veter ne odnese umetnih las.

Pravijo, da Brici posčkajo vse trte iz vinogradov ter nasečejo »jerbu rožu« in bob, katerega bodo izvažali ob volitvah kot glasovalne »kroglice«. Še je čas, da rešite trte, pridite po vino!

Pravijo »frajlice« iz Vipolž, da se raslovna slika v zadnjem »Čuku« na palčic ne tiče njih, ker one ne hodi jo plesat v svilenih krilih, ampak v »fratanastih«.

Pravijo, da je neka kuharica v Logu pod Mangartom iznajdla vago, na katero kvintal krompirja v skledah vaga.

Pravijo, da je nabrežinska republika »oholela« na črevih, radi mavhinskih nožic. Ker so pa pozabili že vse droge iz vasi in okolice, zato naprošajo vse dobrosrčne ljudi, naj se jih usmiliijo, ter pošljejo zdravila na naloov: »Tonček, Slavček, Mirček!«

Pravijo, da so izumili mašino za gdč. pošne uradnice v Postojni, katero jim bodo našraufali na hrbot, da bodo uradovale; ko bodo one med uradnimi urami razpravljale dnevne kvante.

Pravijo v Postojni, da je gospod Herpavec zaprl svoj ambulatorij iz zdravstvenih oziror.

Pravijo, da prva postojnaka pralnica in likalnica naroči iz Trsta še eno »šajtrgo« za prevažanje perila, ker tovarni vlak Postojna-Kazarje še ne deluje.

Pravijo v Postojni, da bodo v gostilni pri Jajcu postavili ventilator za črpanje slabih duhov in aparat, kateri bodo izdeloval gramofonske plošče družinskih oper in koncertov. Čuk tega ni videl, zato priobčuje z rezervo.

Pravijo, da se je trnovskemu županskemu stolcu zlomila noga valed teže g. župana. Stol je v popravilu.

»Svinja!«

»Fej!«

»Prase!«

V tem je bil vlak že predaleč in se ni več razumela moja »mirna« sopotnica.

Pravijo, da je kolesarsko društvo v Vrtojbi že vsejalo repo, iz katere bodo rezali medalje dirkačem, obenem je začelo izdelati veliko »fabriko« za papir, iz katere bodo »drukali« diplome.

Pravijo, da so v Sežani napravili naš odrešitelji na Tabru tovarno. Stroj je tako napravljen, da se vrže vanj živega zajca, iz katerega pride po eni strani pečena pečenka, po drugi pa polhova kapa. Priporočamo tovarno!

Gorica, 30. oktobra.

prošnjo za podporo brezposelnim.

Ker pridejo sedaj fašisti na vlado, bo vojna odškodnina kmalu izplačana. Škoda! Našo žurnalistiko bo zadel s tem težak udarec: »Obnova Goriške« mora prenehati izhajati.

Čujemo tudi, da je vojaška oblast naš list prepovedala slovenskim fantom. Razumemo. Fantje so se pri vajah vili od smicha. Zato moramo pod novo vlado začeti pisati resno, resno, kot ima navedo

Čuk na fašistovski palci.

PISMO IZ TURINA.

Dragi Čuk na palci!

Natakni očala in preberi, kar ti piše moji avtomobilisti iz Turina, ki nismo pozabili nate, dasi nosimo avtomobile na kapah, kape na glavah, glave pa nad zvezdami. Vsak dan se vozimo po turinskih ulicah, prav počasi; ravno zdaj nam je zmanjkal bencin, pa ravno pred gostilno, zato ga zalivamo prav pridno. Naš Nine se pa še baše s »pašto a burro«, da je veselje. Zdaj je bencin nalit, peljati moramo svoje avtomobile v kasarno, zakaj če se le predolgo vozimo, smo plačani zato. Tega na ne maramo. Te lepo pozdravljamo, vse, posebno pa Tebe. Tvoji: Jusek, Nini, Ličan, Rebec, Gušto, Petrovčič, Volčina, Faganel, Ilmar, Albreht, Pajet, Mikluš, Bedenk, Nemec.

KAJ PRAVIJO V RIMU?

(Dopis naših vojakov.)

Pepičku iz Vrztendorfa pravi: »Sinijor kapetano, škuža, mi nijente fare »ramaca«, per ke jest no poša škovare kortil, per ke jest mal pansa tutta note, tista pašta šuta šaldu arja fare. Škuža, šinijore, anke kvela mija companio povera majna putel Brumat šempre kompanija fare galop v kandoto.

Žiži iz Raštela: Sinijor kaporal mazore, kome že sta roba kva, ke mi škvažo oni žorno fano di »ramaca«, ke žjušticja že in šta kažerna? Porka »maštela«!

Kaporal: Šilencjo! Štija šul atenti kvando parlate kon un superiore.

Žiži: (glasno) Sinijor šil! (Tiho.) Orka malora, če bi se midva dobila pri Komelu. Tako bi letu kukr »lmutajte«.

Pepi iz Vrtojbe je moral te dni v »špital«, ker se je preveč najedel ta dolgih makaronov.

Gravnar je moral, ker se je stepel s Čargom radi čika, arestantom pomivati posodo.

Čargo je rešil trdnjavo Monte Mario mučne situacije v noči, ko je strela električen tok prekinila. Odkril se je in svetlo je bilo kakor po dnevi. Dan prej so ga na povelje stotnika »dinstlih« na balne ostrigli.

V Metoda iz Šempetra se je kuharica od majorja tako salamejsko zagledala, da vso noč kakor klada pri miru spi.

VOZNI RED.

V Trbižu je na tabli nalepljen poleg laškega tudi nemški voznik red: »Fahrplan für die Personenzüge«. Neki potnik je zamakrenjeno zrl v lepak, a ker ni razumel, se je okrenil, ter vprašal v bližini stoječega prevodnika, ki je bil slučajno Fur-lan.

»Prosim vas, kaj je tu na vrhu napisano z debelnimi črkami?«

Prevodnik se je ironično ozrl v potnika in z grmečim basom zaokrožil:

»Che fas tu pian, perche la persona ziga«.

OČETA JE IZDAL.

Strnadov Lojzek je zamudil šolo. Prišel je pol ure kasneje in učitelj ga je vprašal:

»Strnad, kako to, da prideš tako pozno v šolo.«

Strnad: »Oprostite gospod učitelj, danes v jutro so aretirali enega tatu, pa me je mama poslala pogledat na kvesturo, če je bil moj oče!«

RESNICA — SAMA ČISTA RESNICA.

Natakarica je bila poslana k sodniku, ki je navadno popival pozno v noč, v hotelu, a ker ga mi našla doma, je tekla na sodnijo, kjer je imel pravkar razpravo ter zasliševal priče. Med zaslišanjem je prišla tudi ona na vrsto.

Natakarica: »Dober dan, gospod Nando, tu sem...«

Sodnik: »No, sedaj pa povejte, kaj veste.

Počasi... najprej dvignite tri prste in govorite prisego za meno!«

Oba: »Prisegam pri Bogu itd. da bom pričala resnico, samo čisto resnico...«

Sodnik: »Ne sedaj pa povejte kar veste!«

Natakarica: »Evo, gospod Nando, si-moči ste se ga malo preveč natrkali, pa ste pozabili dežnik in naočnike, ki vam jih moj gospodar pošilja!«

PRI BRIVCU.

Gospod Dobrovoljec se je nadežal slavnosti nevskega društva »Vrabe« ter se je hotel po trdnjavi noči v delu za narod drugo jutro obriti pri brivcu. Toda glava, trudna od narodnega dela, mu je padla na prsi. Brivec ga vpraša: »Obriti? Tedaj morate držati glavo po konci.«

»Tega pa ne, za danes samo lases stri-či.«

Ko dosega te zmede pri nas že vsi sek kulminacije mi zakrožijo debele oči po tem krompirju, ki ga zemlja imenuje-mo. Tam na otoku Angleškem si Lloyd Zorž viha rokave. Petnajst let je mesil angleški kruh, dajal ovsu indijskim slo-nom in irskim osličem, zdaj so pa njemu klali popra. Kihnil je tako, da so vsi listi po svetu zašumeli, in je padel z minister-skega stolca. Zdaj je mučenik. Se pri-pravlja na volitve in kuha volilni golaž. V grb svoje stranke bo vzel čuka, ker je moder.

Podpisani dvigam ogorčen protest proti temu, da se Lloyd Zorž drzne, kra-sti mi pošteno ime. Pa ko se spomnim domovine, mila žalost me prešine! Koli-ko čukov leta okoli po naši deželi in vsi bi radi, da bi Veliki Čuk na palci pravil, kake debele oni pravijo! Tako te prepe-lice in blebetavke znašajo skupaj gnoj in pravijo, da mi prinašajo zlahtno zo-banje v hrano. Naj se pazijo! Jaz nimam samo soli, imam tudi tenko gajzlo za vse, ki mislijo, da bo Čuk blato prodajal. Halt's Maul!

Poleg teh za bodoči procvit človešt-va vitalnih vprašanj imamo še nebroj manjših. Povedal jih bom kar na krat-ko:

Fašisti so zasedli deželni odbor v Gorici. Vsi deželni odborniki so vložili

V PLANINAH.

Gorski vodnik vodi mestno gospodo po strmih pečinah. Ob silnem prepadu pravi: »Tukaj je lansko leto skočila neka gospodična doli in se ubila.«

Mestna gospodična razburjeno: »Ali iz melanholije?«

Vodnik: »Ne, iz Ljubljane!«

STRAH V HOTELU.

Nedavno sem moral prenočiti v hotelu v Ljubljani. Ko že mirno počivam in luč ugasnem, zaslišim nenavaden ropot pod svojo posteljo. Nisem strahopeten človek, ampak v sedanjih časih, ko čitam vedno o ropih in tatvinah je vse mogoče; Čul sem izpod postelje čuden glas: tik-tak. Sprva tega nisem vzel za resno in sem mirno počival naprej. Toda strah pod posteljo ni miroval. Vedno glasneje in močnejše in hitreje so se poravljali glasovi pod posteljo: tik-tak, tik-tak. Tedaj me je pa strah prevzel. Najprej sem se pošteno skrivil pod odejo in mislil zaspati. Toda udarci pod posteljo so bili vedno močnejši: tik-tak, tik-tak, tik-tak. Sedaj sem se pa osokolil in dejal: Naj bo, kar hoče, samo da bo mir. Moram videti, kak strah se skriva pod posteljo. Prižgem luč in kaj vidim: Pod posteljo je bil lesen zajec sezuvalnik, na vsakem njegovem koncu pa po ena bolha, ki sta se guncali: tik-tak, tik-tak, tik-tak...

IZ ŠOLE.

Katehet vpraša otroka: »Kaj je bil sv. Pavel?«

Otrok molči. Katehet mu pomaga:

»No, je bil, reci: apo —

Otrok: »Bil je apotekar!«

NEZMOŽEN PRIDIGAR.

O nekem župniku je prišla pritožba, da tako pridiguje, da se vsa cerkev smeje. O tem se je hotel škof osebno prepričati. Šel je nenapovedan neko nedeljo ter se skrivil v spovednico pred službo božjo, ko je ravno govornik stopil na prižnico. Škofa je pa zapazil cerkovnik ter hitro na njegovo pričujočnost opozoril župnika. Predno je začel župnik govoriti, je dvignil svoj prst in dejal ljudstvu: »Pst!« ter pokazal, da je nekdo pod prižnico. Tedaj se je ljudstvo na glas zasmejalo. Škof skoči iz spovednice in pravi: »Ne, duhovnik ni neumen, ampak ljudstvo, ki se je smejala, še predno je on začel govoriti.«

GIGERL IN PATER.

Gigerl in pater sta se peljala v vlak. Gigerl je vprašal patera: »Kakšen je razloček med patrom in oslom?«

Pater je molčal. Gigerl nato: »Poglejte, razloček je čisto jaseń, osel ima vrv okoli vrata, pater pa okoli trebuha.« Gigerl se je glasno zakrohotal. Nato vpraša patera gigerla: »Povejte pa Vi meni, kakšen je razloček med gigerlem in oslom.« Gigerl pomisli in pravi hitro: »Jaz, jaz ne vem nobenega.« Pater: »Jaz tudi nobenega.«

IZ GLEDALIŠČA.

Na splošno zahtevo se bo danes v igri »Kralj Ludvik VI.« že v tretjem delu odpravil.

Tu počiva vojna odškodnina.

Pusti jo, naj se spočije,
naj mirno, tiho v grobu spi,
obljub naj dim nad njo se vije,
za prapor figo v zrak drži.

Saj ni niti jeze vredno,
da bi pehal se za njo,
sami zlati upi vedno,
z njimi boš odšel v nebo.

Kadar kdaj tvoj vnuk dorase,
ko preteče mnogo dni,
morda da ga tiste čase
izplačilo doleti....

Čuk predava.

DRAGI POSLUŠALCI.

Čuk na palci Vam ima mnogo lepega povedati. Samo na to vas opozarja, da ne smete dremati, ker niste v cerkvi, ve dekleta se ne ozirajte, ker ni fantov na koru; najbrdkejši fant sem jaz, Sova moja žena ne bo nič huda zato, ker jo ni zraven, če bi bila poleg mene, bi pa mislila, da gledate njo.

V svojih govorih bom skušal odgrniti nekatere čednosti in nečednosti, ki so ravno na dnevnem redu in begajo naše občinstvo.

Danes bom govoril o ženskih krilih. Zadnje čase so na dnevnem redu. Je to prav tenka stvar in niti Čuk jim ne sme iti preveč do dna. Oglejmo si jih zato le površno.

Žensko krilo je bilo v starih časih, ko ženske niso nosile hlač ne dejansko niti v prenešenem pomenu, velikanskega pome-

na za javno moralo in varstvo proti mirazu, bilo je nekako nadomestilo za figovo pero iz paradiza. Kdo je izmislil to nošo, ne vemo. Najbrže moški. Že sam njen stroj priča o tem. Vendar pa se čudimo, da je nastalo krilo ravno ob času, ko je bilo več čednosti na svetu kot dandanes. Danes je krilo kot tako že izgubilo svoj pomen in ga ohranja samo še tradicija. Je tedaj nepotrebna starina, strošek, ki se praktično nikakor ne obrestuje.

Ženske so se tega pričele že davno zavedati, zato so se na različne, tudi na najbolj bistroumne načine, s pomočjo moških krojačev seveda, skušale odkrižati te nadloge, ki je edina ovira, da ne morejo igrati vloge moških. Tako je nastala moda ozkih kril, katere so se oklepale tako tesne nog in bedrov, da so se konservativni moški, ki ne razumejo ženskega hrepenenja po novem in boljšem, iz ljubosumnja zgrajali in odločno protestirali. Preozka krila so kljub dejstvu, da so cenejša in da tudi praktično javni morali manj škodujejo, morala izginili. Kaj šele, kjer so se pokazale takozvana hlačna krila.

Ženska pa je neukrotljiva. Kaj si iz misli? Če ne more krilo izginiti, potem oženja, izginila bo potom krajšanja. Zato so začele ženske nositi vedno krajša krila hlače pa nič daljše. Prizori v vetru, na kolesih, če so šle po stopnjicah, so bili za žensko mala reklama, če pomislimo, da moški ne poseduje rad tega, kar je vsem očem na razpolago. Ker pa večina žensk še ni ostrigla las na kratko, jih tudi pa met še ni srečala, zato pa tega niso uvidele in bati se je bilo resno, da se bo važna zgodovinska starina, žensko krilo, spreminilo v sam ozek pas in bo nazadnje izgubilo še ta. Ko je prišel delni odpor, so na vse mogoče načine iskale ženske kosov, da podaljšajo krila. Ene so baje zato uporabljale stare cesarske zastave. Vendar je še del žensk, ki so tako trdovratno zamenjale koleno za členke, da te noše ne opustijo in je ne opustijo. Izjavile pa so, da kril ne bodo več krajšale.

Nekatere pa so si izmislile novo zvijačo. Če se krilo ne sme niti krajšati in niti ožiti, se bo smelo pač tanjšati. Zato vidimo včasih tako prozorna krila kot pajčolan, nazadnje pajčevina in končno ne bo nič. Na to zvijačo merodajni činitelji še niso pazili in jih opozarjam nanjo. Ženska je zvita in je prekanila celo hudiča.

Ostane potem samo še ena možnost, da bodo krila začela izginjati ob pasu in bodo ginila navzdol. To je najnevarnejša možnost, da bi moške prevarile. Ali pa bodo nekega jutra začele enoglasno trdit, da ženske sploh kril nikoli niso nosile, pač pa da so jih nosili moški. Vsled dejstva, da stari spisi govore, da so moški pogosto nosili krila dasi ne dejansko, bo učenjakom težko dokazati nasprotno.

Vse je mogoče. Eno je pa gotovo, da se bo ta pravda vlekla še dolgo. Čuk na palci je samo znanstveno opredelil stvar in se ne vtika vanjo, ker nosi njegova žena Sova perje. Reče pa toliko, da se čudi, da se ženske upajo kazati svojih 90 odstotkov nelepili, na o ali na x skrivljenih, predebelih ali pretenkih nog. Tistih deset od-

stotkov, ki imajo lepe noge, bi moralo biti kaj če bi ostali odstotek skrival noge, bi kažejo. Strašna logika, ki ji ženska pamet nasproti onim, ki niso brez libe, tako ga- vsak misli, da imajo grde noge, da pa ne more do dna. Jaz pa tudi ne. Čuk na palci.

Kakšne čudodelne gostilne se dobè pri nas.

Gospod Ziga se je vinca sladkega močno napil, predno še zašlo je solnce, ves vesel je »v rožcah« bil.

Pa ga nese k Figabirtu, da naliže do vrha, kar še manjka in izprazni par bokalov ga do dna.

Figabirt takoj postreže z vinom čistim oherač, no, to res je, da bi imé mu mogli dati Vodotoč.

Le preblizu te gostilne, virček gorski žubori, in krčmar vé, da po vodi glava gostov ne boli.

In ne mislite, da Ziga je postal še bolj pijan, bil je trezen kakor zjutraj, ko se je zazoril dan.

Raven kakor jelka v gozdu je odšel že pred nočjo, Res, poln vode, ali ženka zdaj ga kregala ne bo.

RESNIČEN DOGODEK.

Slavni dunajski komik Aleksander Girardi se je nekaj pójjal v tramvaju in je nehote stopil neki dami na nogo. Ona, ki ga ni poznala, mu je v razburjenosti rekla: »Osel!« Odgovor njegov: »Girardi.«

V SEDANJEM ČASU.

Na deželi vpraša gostilničar letoviščarja: »Ali hočete sobo za 40 ali 60 kron?«

Letoviščar: »Kakšen razloček je pa v tem?«

Gostilničar: »Za sobo 60ih kron dobi- te tudi past za miši s seboj.«

V PISARNI.

Uradnik slugi: »Kaj je delal gospod sed celo jutro v svoji pisarni?«

Sluga: »Samo »dobro jutro« je dejal in molčal.«

MODERNO.

»Mama, zapri vendar svoje oči!« — »Zakaj?« — »Oče je dejal, če imaš ti oči zaprte, da pride veliko denarja v hišo.«

SE GA NE TIKA.

Na glavnem trgu je srečal nekdo svojega dolžnika, ki ga že eno leto ni videl. Zgrabil ga je za ramo ter ga z vso jezo pričel zmerjati. — »Si mi prišel v past falot hinavski falot hinavski. Zmiraj si mi obljubljal: jutri ti bom plačal in drugič zopet jutri ti bom plačal. Vlekel si me dovolj časa za nos.« Kričal je tako zelo, da je polno ljudi privabil na okolu. »Tak človek ni vreden, kakor eno dobro mero klofut, slepar navihani.« Ljudi je bilo čezdalje več. Dolžnik pa je vedno molčal, ter ugibal, kako bi se zmazal, da bi ljudje ne znali, da gredo te psovke na njegov račun. Iztirjalec je bil vedno besnejši. »Najpametnejši bi bilo, vreči ga v morje, baraba sleparska.« Ko je umolknil, ga mirno vpraša dolžnik, ki je bil obkoljen od množice: »In ti, kaj si mu rekel?«

V MINISTERSTVU.

Državni podtajnik: »Ste opazili kaj izvenrednega v tistem oddelku?«

Inspektor: »Da Eksclenca: štirje uradniki so čitali prošnjo za vojno odškodnino.«

PO NAVADI.

Kmet je sprejel novega hlapca v službo, pri katerem pa je takoj opazil, da razpolaga z izbornim tekom. Takoj prvo jutro po zajtrku sta imela iti v gozd, nasekati drv in obročev. Ker se je pa to delo navadno zavleklo, so pogosto prišli domov popoldne, ali tudi kasno zvečer.

»Jože, morda bova zakasnila za obed, dobro bi bilo, da bi kar sedaj obedoval,« je rekel gospodar. »Oja,« pravi razdostno hlapec, »ne bi bilo slabo!« In ko se je najel polno skledo žgancev, pravi vnovič gospodar: »Pa morda prideva celo kasno zvečer, ti boš lačen, ali ne bi tudi kar sedaj povečerjal?« »Tudi lahko,« odvrne ravnodušno hlapec. In res se mu je posrečilo stlačiti tudi skledo krompirja z zeljem v želodec. Nato vstane gospodar ter mu namigne rekoč: »No, sedaj pa le pojdiva, Jože, in Bog daj srečo.«

»Kam naj bi šla,« vpraša začudeno Jože, ki je imel še polna usta krompirja. »I nu, v gozd sekati drva!« »Ej, ja,« odvrne hlapec, »menda vendar ne. Pri nas doma imamo navado iti po večerji spat. Lahko noč gospodar, v hlev grem na listje!«

Gospod Bumbum na političnem polovanju.

V Trstu, 30. 10. 1922.

Jaz sem boljševik. Slovenskih listov ne berem, razen »Delo«, ko nimam dela, kar je že v navadi. To so Vam prave čajtenge, »Delo!« Veliko ko rjuha, notri zavijem vsako nedeljo dva para klobas in hlebec kruha, pa grem na delo za proletarijat. Ja, potrebno je, da mi komponisti širimo našo idejo med mase. Zato jo udarim prav korajžno v oštarijo »Pri treh litrih«. Tam sedijo okrog miz mase: (Zdaj me objame groza, ko zagledam te zabupkane kmečke obraze. Smrdi po potnih nogah in tobaku.) Ampak, pravim, le korajžno, žrtvuj se, odpri tem ubogim ljudem oči, ko bodo slišali, kaj smo boljševiki.

Naročim en liter in pijem. Kmetje debelo gledajo. Naj, da bodo vedeli, da imamo denar! Potem začnem polagoma udarjati na rdeče strune. Vojna odškodnina, ljudje božji? Sleparija nad goljufijo, izkoriščevanje, lumparija! Ali veste zdaj, zakaj se Šček tako bori za vojno odškodnino? Nese ta reč, nese. Zdaj si že mobiljo kupuje.... Zakaj, a, veste, zakaj? Kaj boste vi vedeli! Kolarja včasih ne nosi in mobiljo kupuje, aha!

Oddahnem si in popijem en glažek sladkega. Zdaj je luknja v gorjanske buče že prebita, vlijmo vanje malo rdečega komunizma! Začnem cvreti farje v kotlih; za zabelo pridenem še par farovških kuharic. Tako in tako je bilo. Kdo pravi, da ni res? Kdor tako pravi, je izkoriščevalec delovnih množic, je lump, je nevednež in gotovo nima mature kot jaz! Mar je on videl, da ni res? Al?

Vse tiho. Mož z rdečim nosom pri zadnji mizi pravi, da je fajn. Ko bi Vladimir Iljič Ljnin vedel, kako naglo sem pridobil novega pristaša veliki sovjetski stvari! Dal bi mi brzojavno veliko medaljo. Za komisarja kraških sovjetov sem že tako zapisan, ko bo prišla ura zmage. Do takrat pa moram mase prosvetliti in farje goniti, da bo zmagal proletarijat!

Potem je prišla na vrsto revolucija. Te reči ljudje ne zastopijo, zato sem jim prav po domače pokazal, kaj je revolucija. Razvil sem »Delo« in vzel iz njega klobasi. »Poglejte, sodrug!« pravim in dvignem prvi par klobas, »to je buržoazija, črna, mastna in debela! To buržoazijo bo pomandral komunizem in to bo sreča in veselje za vas«. Nato sem razrezal buržoazno klobaso in jo snedel. Ta čas se je razvila v občinstvu živahna debata; znamenje, da naša ideja prodira. Ko sem snedel buržoazijo, sem udaril po mizi in z močnim glasom vprašal: »Kaj ostane od buržoazije? Nič, prav nič. Komunizem jo je uničil in mir besedi. To pa, dragi sodrug!«, sem nadaljeval z ganjenim glasom in sem dvignil drugo, bolj tenko in suho klobaso v zrak, »to je sovjetski boljševizem, ki zmaga in bo večni.«

Nato sem zavil klobaso zopet v »Delo«. In na vseh obrazih je bilo mnogo veselja.

Tako je prav veselo in z velikim uspehom končal moj politični shod. Komunizem v kurji vasi bo zmagal. In čigava zasluga bo to? Jaz, sodrug Bumbum

sem prvi prinesel rdeči prapor v ta kraj, prvi sem dvigal našo zastavo, liter vina in dve klobasi v sinji zrak.

Tako torej sem zavil preostalo mi klobaso v »Delo«, kamor spada in sem jo mahnil na kolodvor. In glej, po poti mi šine v glavo misel, prava diplomatična misel, za katero bi me zavidal sam Čičerin. V prsnem žepu imam robček, rdeč kot kri. Malo ga povlečem ven in glej čudo modrosti! Na eni strani se prikaže bela lisa, na drugi pa zelena. Cela prava trikolora kraljevine Italije!

Zdaj pa naj me le srečajo fašisti! Še salutirali mi bodo!

Pepe Bumbum.

Pripis v ponedeljek: Fašisti mi niso salutirali, pač pa moja žena. Ona pravi, da sem ga spil tri litre; pretaknila mi je vse žepce. Zakaj pa se ne imenuje gostilna »Pri enem litru«? To je zahrbnost in izkoriščevanje meščanske družbe! Ko zmaga pa komunistična družba, bomo spremenili vse table. In takrat bo žena morala molčati, če bo hotela.

ZMAZAL SE JE.

Blizu kolodvora se je navihaneec najejedel in napil čakaže na vlak. Ko je vlak že odhajal je natakarklical s kozarcem v roki, naj plača. Navihaneec pa je odgovoril: »Kozarec mi daste pa drugič.«

V RESTAVRACIJI.

»Prosim za zobotrebec, natakark.«
»Oprostite, je ravno v rabi. Takoj!«

VESTEN SINČEK.

Napihovec je vedno učil svojega sina, da se mora povsod imenitno obnašati, kazati se visokega, da je takoj spoznati otroka iz visokorodne družine. Neke dan je sedel na klop v ljudskem vrtu, sin pa se je igral z drugimi otroci. Ko sta odšla domov, ga je vprašal, če se je dobro zabaval in kaj je rekel otrokom. »Dobro sem se zabaval in imenitno sem se držal. V svrhu večjega efekta sem dejal, da ti nisi moj oče, ampak moj služabnik.«

Goriška „Trnjulčica“.

Ste čuli o Trnjulčici
že pravljico kedaj,
zakleta bila v gradu
je dolgo let nekdej.

Okrog in krog obraščal
je trnjev plot gradič,
vse spalo je na gradu,
ga rešil je kraljič.

Kje našel se bo kraljič,
ki oder naš odpré,
in reši nam kulturo,
prosveto nam otmé!

Trnjulčici podobno
kulturi se godi,
obrašča pajčevina
jo, nič se ne stori.

Le miši se po odru
igrajo noč in dan,
vsak drug, če ni v polit'ki,
je pa zelo zaspan.

Razširjajte Čuka na pal'ci

Kaj je novega?

Pravijo, da je občinska aprovizacija v Standrežu tako izvrstno gospodarila, da je prihranila 1.050.384 lir in 9 cent. To vsoto razdelijo med bivše starejšine, a Čuk na palci tega ne verne.

Pravijo, da se izvanredni komisar cestnega odbora za kobarški okraj ogiblje skladovne ceste Idersko-Livek, ker je ta že itak v dobrem in gladkem stanu; zato si jo pa le od daleč ogleduje, namreč iz Kota, kjer je skladovna cesta res v slabšem in bolj zanemarjenem stanu.

Pravijo, da Lokvarji hodijo kaj pridno k sv. maši, katero imajo vsako drugo nedeljo. Le škoda, da je sv. maša tako kratka, da se ne morejo dogovoriti vsega v cerkvi, da se morajo še popoldne razgovarjati v gostilnah. Tam so pa sedeži pretragi.

Pravijo, da g. Avgust K. težko pričakuje svoje karikature v Čuku. Žalibog, da mu to pot nismo mogli ustreči, ker se je radi zadnjih političnih dogodkov njegov obraz tako podaljšal, da nikakor ne gre na eno stran in bomo prisiljeni list izdati v povečani obliki, ako hoče, da mu ustrezemo.

Pravijo, da na Vojskem razsaja neprenehoma huda zima, da morajo vedno kuriti v peči, samo od sv. Ane pa do sv. Jakoba ne.

Pravijo, da na Lokvah je nekdo sezidal dvonadstropno hišo, oziroma hlev, pa ne za konje ali krave. Tam bodo Lokvarji shranjali svoje »pridevnike«, katere rabijo pri vsaki besedi, namreč: »Sto« ali pa »stavžent ludičev«.

Pravijo, da se na Žagi izprehajajo dekleta po Mutnici čez 9. uro zvečer, ampak to ni res, ker dekleta ob tej uri že plešajo v Logu. Izprehajajo se le 13 do 14 letne deklice, katerih matere jim nič več ne kažejo.

Pravijo, da F. v Logu namerava odlati gostilno v najem, ker ga Žagarji ne obiskujejo redno. Ložani so pa bolj prefrgani, pijejo rajši Sočo.

Pravijo, da pivski bratec Albert P. iz Trsta ne simpatizira več z Maro R., ker ji ne more razodeti svoje ljubezni, ker se njeni pogovori sučejo samo okoli

ene točke: »Društveno delovanje«. Mora da bo priklopila k svojemu dnevnemu redu še točko »Slučajnosti«. Vprašanje je, če ga bo potem sploh pustila do besede.

Pravijo, da »Janez v Rusiji« le od zgube živi od kar je kupil v Petrogradu krasno vilo za 2 milijona rubljev; tja se bo preselil še te lune, takoj ko dobi potni list od Kemal paše.

Pravijo, da se ustanovi v Idriji društvo za negovanje ženske lepote; katere mislijo sodelovati, naj se oglasijo v via Amore (Na rakah).

Pravijo, da bo moralo lovsko društvo v Idriji plačati posetnikom odškodnino za objedene zeljate glave od zajcev, ker so se lovci premalo brigali zanje, ker so le literéke streljali. Zajci so vložili pritožbo na mednarodni svet k »Marjanu«.

Pravijo, da išče »Janez« hotra za prihodnji krst vina, ki se bo vrsil ob deževnem vremenu, k kateremu so vabljeni vsi stalni gostje, samo naj oči doma pustijo, da ne bodo videli v kleti skritega Čuka na palci.

Pravijo, da se je v Črncih iznajdla nova metoda za ubijanje ovec; stavijo jih pod poštni avtomobil. Kdor želi pojasniti, naj se obrne v Črničce.

Pravijo, da je letos v Bredih dobra »vendima«. Samo v Kojskem je dozrelo nad šestdeset članov »lašja«, ki v imenu Italije vpijejo »porki taljani!«

Pravijo, da imajo na Njivicah take pse, da če se zaletijo pod avtomobil, ga prekučnejó.

Pravijo, da se v Desklah ženijo za stavo. Oženil se bo tudi g. Trebušnik.

Pravijo, da bo letos v Desklah mesto Martinovega-petelinov večer. Ob tej priliki postane Deskle mesto.

Pravijo, da namerava »Bralno društvo« na Iderskem prirediti za Božič izlet na Krn, a ne more dobiti »furmanov«, ker so šli vsi na počitnice v Drnjohlo. Doma jih je samo dvajset, a so vsi nadušljevi.

Pravijo, da skuša v Kobaridu sosed sosedu s črno srajco strašiti.

Pravijo, da so najbolj razboriti kobarški zakonski pari postali po vojni »pacifisti«; to sklepa »Čuk na palci« po tem, ker kupujejo same punce.

Pravijo, da stoji v Podgori na vogalu Klančičevega vrta svetiljka že od predvojnega časa še precej v dobrem stanu; na nji je tabla z napisom: »in vendita: revolveri al N.º 201 o al Municipio«. Če katera občina nima luči, lahko kupi to svetiljko.

Pravijo, da je bil hipnotizer v Idriji tak umetnik, da je še danes celo mesto v hipnozi (spanju.)

Pravijo, da so lovci pri »Leni« radi stanovanja po zimi v velikih skrbah, ker mislijo peč v II. nadstropju podreti.

Pravijo, da je predstojnik rudnika v I. zelo brihtna glavica in da zadene žebelj vedno na glavo, zato prešteje vsaki dan v mizarnici in kovačiji vse porabljene in neporabljene žeblice.

Pravijo, da bi zreli solkanski mladeniči zelo želijo, da bi se jih do prihodnjega pusta, katera usmilila. Ker se na boje, da bi to prišlo v javnost, raje molčijo.

Pravijo, da so tri lušno deklice iz Timovce poslali samo enemu fantu v Praprotno, ki je odhajal v vojake, strašno velik šop rož z napisom: »Tisoči pozdrav!« In vse to je s slastjo požrl isti konj, ki je po tem odhajajočega strašansko veselo vozil.

Pravijo v Kobaridu, da je g. Č. ubil pod stolom na jetrih bolnega zajca.

Pravijo, da so kozli na Bovškem ustanovili »Zadrugo povojnih poškodovancev«, ker dokajo lovci njihovega rodu preveliko škodo. Oberjager Puša je kompetral za tajnika, a zadrugi se je zdel nevaren, ker je ustrelil že preveč kozlov. Baže so se proti Puši pri kozlih pritožile tudi srne, ker ogroža čistotnost srnske pasme, kajti Puša se že več časa bavi s poskusi, kako bi s knižanjem srn in koostrumov ustvaril novo raso divjačine, ki bi se tako ne bala lovcev. Menda je imel že praktične uspehe. Ker je oberjager Puša stalen poročevalec »Čuka« za bovški okraj, bo gotovo v »Čuku« objavil zanimivo študijo o svojih poskusih, na kar že sedaj opozarjamo bralce, zlasti pa lovske kroge.

Pravijo, da mnogi v B. ne morejo priti do vojne odškodnine za premoženje. Posrečilo se je ugotoviti vzroke. Konkordatar, ki je v B., je vzel dotične spise s sabo v gostilno »Zlatorog« in jih tam pozabil. Gostilničar jih je pozneje našel in jih bil praktičen mož takoj vrnil, da je svojim odjemalcem zaviljal v te spise sardelone. No, kazneje se je konkordatarju vse eno posrečilo dobiti nazaj izgubljene spise. Sedaj pa nobeden uradnik ne če vzeli v rok te spisov, ker so premočno parfimirani po sardelonih, zato čakajo rešitve, dokler ne izgubijo svojega duha.

Pravijo, da režiserjema solkanske drame postavijo večni spomenik. Načrt je že dogotovljen.

Pravijo, da v Kobaridu ne marajo, da bi se popravila kanalizacija, ker nameravajo »Placarji« ustanoviti paroplovno društvo. Pristanišče in čakalnica da bo pri Špelonjevem ognjišču Parobrod da jo menda tudi že naročen pri Škafarju »Joužu« v Trenti, prošnje za službo kapitana in potrebnih mornarjev — tudi ženskega spola — je vložiti pri Šnajderju do prvega naliva.

Pravijo, da občinski možje na Plužni pri Bovu nosijo vsi lesene sablje, le župan ima bukovno.

Pravijo, da je Bog delavcem Standreškega zvonika zmešal jezike — tako da ne morejo več z delom naprejš. Občubljali, so namreč, da ga sezidajo kot nekdanj Babilonci, do nebes.

Pravijo, da Štandrežci dobe namesto vojne odškodnine v denariju — seme za »vrzotie« in eno »golido za lajbin«.

Pravijo, da je Špuntar vprašal Melovša, kako to, da nikdar ne prinese zajca iz lova. — Melovš mu pojasni, da vselej, kadar strelja — skače zajec »cik-cak«. Kadar strelja na »cik«, skoči zajec na »cak«, kadar strelja na »cak«, skoči ta spaka pa na »cik«. — Od tod ta smola.

Pravijo, da bo letos še mnogo dežja. V neki šoli je barometer tako nizko padel, da se je razbil.

Pravilo, da se bo moral kobaridski »borštnar« po vzorcu Črni - vrh = Monte Nero, Črna prst = Ditto nero i. t. d. podpisovati — Nerogoi.

Pravilo, da se primorskim dijakom v Ljubljani zelo slabo godi, odkar se je gđ. Liri izpodrsnilo, ki je delala prej tako visoke ture. Zdravniki trdijo, da je malo upanja več, da bi še kedaj toliko okrevala, da bi ji bilo mogoče doseči zopet prejšnjo višino.

Pravilo, da ima stari vodovod v Šturijah vsled ogromne množine vode in padca tako silen pritisk, da se pri pipah proti koncu vodovoda voda tako zgosti in strdi, da še kaplje ne priteče; novi je pa tako umetno izpeljan, da so cevi na Čermeljovem dvorišču popolnoma suhe!

Pravilo, da je sloga med Ajdovci in Šturci tako mogočna, da bodo v kratkem sezidali nad preobokanim Hubljem, ki meji med njimi, skupen, moderen občinski in narodni dom, ki bode na obeh straneh Hublja imel svoje poselne vhode in tako umetno zgrajene dverane, da bodo imeli Ajdovci na svojem in Šturci na svojem katastru občinske seje.

Pravilo, da se je g. F. v Ajdovščini, ki je pridelal na vrtu 3 in pol litrov mošta, zavaroval za visoko svoto proti vlomu pod pogojem, da vlomilec prinese denar s seboj.

Pravilo, da se je g. kapelnik od »Lemut-bande« v Idriji, potujoč po 4 porcije posluha izgubil v Pragi. Ko je to zvedel dr. Trumbič, se je takoj podal na pot s prvim brzovlakom, da poišče g. kapelnika in posluh.

RAZPIS DVEH NAGRAD.

Odbor godbenega društva »Naprej« v Brestovici je sklenil na svoji zadnji seji, da razpiše dve nagradi in sicer:

I. nagrada L. 5000, članu društva, ki je v sviralnem poduku od dneva ustanovitve društva nazadoval. Predložiti mora spričevalo, da je pri zdravi pameti, ki mu jo izda posebna komisija v Moskvi.

II. nagrada tudi 5000, onemu, ki je rojen in pristojen v Julijsko Benečijo in ki vjame prvi živega čuka in ga izroči Čuku na palci. Do druge nagrade nimajo pravice Brestovci, ker je v tem področju mnogo čukov. Kdor prinese Čuka, naj predloži tudi izkaznico o istovetnosti.

(Denar hrani uredništvo Čuka na palci. Upamo, da se vsaj za drugo nagrado kdo oglasi.)

IMA ŠE ČAS.

Gospod profesor Butec se lepo sprehaja po Korzu. Tedaj pa pride neki mestni pobalinček in mu zakriči na uho: »Ob desetih me denite na stran!« Gospod profesor se ves razkačen obrne, da mu prisoli zausnico. Pobalinček pa je imel umne pete in jo hitro ulije po ulici. Gospod profesor pa za njim. Na tem vratolomnem begu ga sreča njegov prijatelj in ga vpraša: »Kam pa tako letiš?« Profesor mu ves raztogen pripoveduje: »Pomisli, onile pobalin mi je rekel, da ga moram ob desetih deti na stran!« — »Zastran tega ti ni treba tako teči.« mu pravi prijatelj, »saj je še dve uri do desetih!«

Ribničan Urban.

Unkret k'sm spjet šu ne rajžo po svajte, je biu glih u Planinc seminj. Pa sm tūd jest šu. Sej naše ruoba muore bt povsuod jen po cajlem svajte. U anc uoštarije, k'so vampe prodajali, sm zegljedov Fežnarjovga Matevža, k'je biu najkejš dougu cajta ne Laškem pa me je nuotre poklicou. Pa nč kej rad nejsm ze mizo su, zetu k' je blu tuolku ušaitneh ldi nuotre. Pr ta največje mizi je blu anch dvanajst apostelnu, majnde tiste, ki so domavino ne Kranjskem rejšile. Ze zidam so bli anc trje pijontarji z gepochte jenu sam rihtar; an padar, jeblajtar, an duohtar, an binkelsrajbar, cajtengšrajbar, an mašinfirar, šupfirar, polbirar jen kaj vajm kuolku drugé nuobel jen ušajtne gspujske. Taku so ble najkejš vesjeli, de so po kranjsku pajli: »Pr mej krščen duš, lepa naša domovina, hudimar nama lan, ti junaška zemlja mila, harduš gajž lan Ančka prnes en štefan stare slave dedovine, bravo Ančka, Hej Slovani, mi imamo vina«.

Pa je djau Matjevž, de mejnde nejso ti ldje Slovejncu rejšile, čeprov imajo uobjeze u čoulah s slovejske fane nerjane. Je djau Matjevž, de je skuorejš glih toku, koker ne Laškem. Prpbudavov je, de buojo tam hmale tūd knuofe z laške fa ne ne hlače šivali. Jest ne vajm, če je rajs al ne, ampek rjeku je, de buojo hmale tūd cajtenge u trejeh farbah drūkale, rühe ne pojstlah bojo v trejeh farbah jen z rainfenku se buo moglu zeljenu, rdječe jen bajlu kadet. Stm buo puotlej cev svajt rajšen. Pa sm mislu, de je toku pijan, de mi sape majnka, k' toku govori, pa nej biu. Je djau, de hmale ne buo smu nešče anga kuoščka popirje ne cajste pobrat, če ne buo ze 10 soudu štjem pel guore prliman. Puotlej buo tūd zame hedu, sm grüntov, če buom muogu vse peharje, sita, rajte, žlice, žličinke jen tūd kühavence z uso suorto farbami po farbat, ranku o velikenuoči, k' se pirhe

žjegnati njese. Pa tuolku bl hedu bi blu zame, k' b' se vse kokuše splašile po dvoriščeh, kuoder ruoba ponijem, ne cajste b' se kuojni splašile jen krave jen vuoli zbezlali, psi b' ze mano lejale jen lajali, kruote jen žabe b' pr bajlem dnjevi ze mano reglale jen jest b' neč ne prodau. Naka, sm djau Matjevž, po konci me piše, jest najsm farbar, zetu tūd nječm uobenga rajšet jen tūd ne pogebet, ampk buom muojo ruoba kar natirlel po svajte nuosu.

Sm mislu, de je zevol tega pršu nezaj Fežnarjev Matjevž, pa nej blu rajs. Je djau, de je biu žje uožjenjen jen de je tūd jemu ano majhno šiščo tam pr Gorice, k se je šlu po hujtrncah nuoter. Dejala nej jemu, pa je umare stavu u loterijo. An parkret je žje najkejš malga dubu, zetu je jemu se več korajže. Je djau svoji žjeni, de buo prov gvišnu terno zedu jen takret k' buo pršu damu z rankumobilom, nej vse zežge, zetu k buosta gsuoda jen buosta u majste šišo jen vse novu kepila. Pa se je rajs nkret z rankumobilam prpjelov. Zjena, k' ga je žje uod djeleč spoznala, je kar brš šišo zežgala. Jen k' se je rankumobil ustavu, je vsa vesjela tjekla neprute. Uon je pa muogu z rankumobilom prit damu, pa nej biu terne zedu, ampek nuogo s' je biu zluomu, šise je pa neprej gorejla.

Jen keder je vse zgorajlu, nejsta je majla kam lečt jen tūd ne prostuora ze ješprejn skühat, sta se zežjela pa kraugat. Matjevž je nezaj pršu, uona pa tam na terno čaka. Jest pa tūd kumejš čakov, de se uodpravem ne slovejnsku lašku z muojo ruoba, pa sm kar pozdravu Matjevža jen tisto gspujsko pa sm šu, koker de b' me s pulfram pognou. Pa psjak, koku se vse spremine tle; vse drgače je koker poprej. U Snožječeh, k sm zinjerejš lehu jerpergo na štale al' pa u listje dubu, sm muogu u oštarijo jet jen toku dragu plačet, koker u majste. Pa ne samu plačet, ampek še sam dejklšku dajlu uopravlet. Pr večjerji, k' sm an ajmoht jen firkele vina poklicov, m' je uoštir še pu litra vuodjé zraven prjjesu. Naka, sm djau jest, nč koker nezaj neiste uoduo, zekaj jest ne buom talerja pomivou, če nejmate dajkle, nej pa hlapč pomije. Še duobru, de nej biu hud, kar samu ze smejav se je, pa uodnjesu. Pousood so toku salamejnsku natirlich, de se buh smile. Drugé dan, k' sm biu u Ajdoušene, me je srbajlu, majnde sm se uši nelejzu pa sm šu u apotejko, de bme dale an malu tiste štüpe ze potrest podganam jen mišem, pa je gspud toku lepu zevijou u dvajeh židaneh popirjeh, jest sm pa srajsco pod vratam uodpjev, pa sm djau, de nej trajba toku ahtat na štüpo ampak nej m'jo kar ze srajco strjese.

U Gorice sm šu h polbirarji, pa me je kar u ano rüho zevjiv uokul vratu. Jest najsm tu nč rečt, zetu k'sm mislu de vaj, de imam uši. An pjenzel je u udo pomuoču jen an firkele cajta po žajfe mncou, puotlej pa po uobrazu ribou, de so se mi čelüste uobrnile. Kaj se buoš najkejš šopirlu, sm djau, zekej sm blu žje jezen. Pr nas, k'je znanu jen slavnu uobrajtanu majstu, nešče ne dajla tje komedje, ampk kar plüne ne žajfo, an malu podergne pa uostrga pa nej trajba neč malisengajsta škropet puotlej po uobrazu, kakor tle dajlajo. Jen ke sm tu

Ribničan Urban.

Bajže kruota, pište me sa-
mojske iblajtar matafjerje-
smi djan ne šrafige anme
mevete u kiklesteh hlačeh s
irjom perjesam u ruoke jen
trajkeljnam ze klablikam, k'
je tu ustavet jen muojga
vga liščka vprašet če so vse
moje rešjeta jen žličinke štem-
ane po nuove postave. Jest
n pa kar gajžlovnek šorinu
ščke ne rjep, pa je toku šu ko-
er deb' ga leksjeratu. Tioлку
ajta je tjeu jen tjeu, dokler
se je tūd uon u šuoder zeriu,
ku, de naj muogu ne nezaj ne
prej. Zadnik je jemu ne tlaj-
rjep pa po kuonce. Glih to-
je tu kruotešče zgledalu ko-
tistu strašilu ne nive mejd
entinam' jen ajdo. An cajt
rlintov jen rajtov, puotlej
kar fajfo tebaka nabasou, pa
kūru. Jen kumej se mi je an
alu pokadilu je prtjeu an
nkumobil, pa se je liščkovga
epa toku nezarejnsku ustrašu,
se je tūd uon u šuoder zeril-
u. Gespudje so ven stopile, pa
muojga liščka gladile. Aden je
rju ze rjep, drūge pa ze ušje-
a, de b' ga s kupa zulajkli. Pa
ste uofertnež k' je blu uod-
rejt je muoji srute uohu spil-
de je toku kričala, de je jemu
k' je ze rjep držou vse črne
kavice rmjene. Jest sm pa ta
tj ano fajfo pokadu, pa spjet
rūgo nabasov, pa pr gmahe
edu. Sm djan sam prt sjebi:
Kedar buo Buh tu, pa buo
muoj lišček uod straha ristov.
Ja sakralejnsknj, tu pa nej
lu toku brš. Kaj jest vajm ku-

olku cajt so se ti matafjerji
martrali, de so ga spjet ne ta
svajt spravle, jen spjet s puote
šle.

Prej ke so šle je pršu tiste k'
ima letjerne ne uočesah jen lje-
drasto kapo, pa m' je djan, če
vajm kedū so tiste gespudje k'
so muojga liščka rajšile uod
vječnaste. Kaj mjeni mar sm
djan. Vajste, je rjeku uon, aden
je menister uod znatotrej, te
drūge pa menister uod zlinej.
Pa kaj mjeni mar, sm djan, kaj
sm tekjerga klicou, nekuogar;
pa sm kar potjegnu s fajfe pa po
liščke udaru. Mjeni se je kedū
mediku, zetu k' so me z useli
krajū pričakvale. Rajte, jen re-
šjeta so se po uoze trklale sm tr
ke-jest sm pa kar neprej guontū.
Pa k' sm do muojga inajsta u
laškem pršu je glūh tista šiše
pogorajla, k' sm jemu klirenke
ze prodat. So djale, de je bla
šiše sekulirana. Ampek naj sa-
mu šiše zgorajla, ampek tude
gespadijne, k' pa naj bla prov
neč sekulirana.

Duobru, de tūd muoje ruoba
naj zgorajla. Pa tūd če naj se
m' je vseglit tuo rajžo strešnu
slabai godilu. An gespud k' je ni-
cou an vjelek fuglouš me je tūd
damu poklicou. K' sm uod po-
gorišče ke pršu sm prov lepi ne
rahlu potarkou, jen k' je frajle
pršla, uodprt je djala de naj
gespuda damā. Pa kam so šle,
kej so, sm djan. Se kuoplejo, je
djala. Nu sm s mislu, pa lxiom
čez ane pu ure spjet pršu. Pa
k' sm čez pu ure pršu, sm spjet
uprašou, pa je djala de jeli še

naj nezaj. Bajže, bajže, kruota
sm se mislu, koku' je ta gespud
umazan k' se tiolku cajt kuop-
pe. Buom pa rajši jūtre pršu. I
nu pa m rajs drlig dan spjet pr-
šu jen frajle je rjekla, de se ge-
spud še kuople. Psjaka sm djan,
sej se je včjerej kuopov cev dan
jen denes, kaj inra garje, buh se
usnile! Kulka cajt pa buo tu
še deralu, in djan. Frajle pa je
djala, de še tri kajdne. Koga sm
djan, še tri kajdne; je buh se
smile sej buo gespud segnu ču
hao tiolku cajt u tistu karite.
Sej naj u karite, je djala frajle,
ampek u Abacije. Jojmeres,
štrafenga buožel Al vidte lđjo
koku kašne lažejo! Je rjekla de
se gespud kuople, puotlej je pa
ubornila, de je u Abacije. Koku
grdu lažejo, samu, de muoje
ruobe njebi muogu prodat. Če
b' vse lašku kontrafjerou naj
tiolku vradnu koker an Rij-
benške klirenk.

Pravijo, da so Slavinški možaki po-
nijali pestransko mlekaru crarju v
nakup za linancarsko vojašnico Za-
družna vzajemnost.

Pravijo, da bo »Doma« v Matenjiva-
si vendarle prej zgrajen, nego bo do-
pisanik, (kateremu se tako mudi), daro-
val prvo lrico v ta namen.

Pravijo, da bodo v Zagorju na Piv-
ki napravili štirje magnati žago na ve-
ter. Predsednik bo gospod Stane,
glavni poročevalec pa Šmonov Joža.
Veter imamo že, žago bo pa burja
odnesla.

Pravijo, da je trnovski župan zato
zaključil tako hitro (15.4.) obč. sejo,
ker je smrdelo po gnilem krompirju
in po kozah. Aproxizacije ni ne o-
menjamo.

Pravijo, da ne bodo v Zarečici pri
II Bistrici priredili v nedeljo po Sv.
Florjanu plesa. Vzrok temu je to, da
so ene čene teške sape.

Pravijo, da tudi zato ne bodo pri-
redili v Zarečici na sv. Florjan plesa
ker ne pridejo dobropaljska dekleta
plesati. Bojijo se, da bi jim tudi tam
rastigali krila kakor v Harajah.

Pravijo, da je imel Čuk medauske
gospodične jako rad. Toda od kar ga
niso povabile na ples, ki so ga prire-
dile na beli cesti, pod blede lupo z
muziko kričecih žab, jih ne more
več videti.

Pravijo, da je izpadla veselica na
Ajševici v popolnem redu tako, da je
bilo občinstvo zadovoljno. Tudi »Gi-
gi« je bil zadovoljen, ker je nekaj
zaslužil in dobro nabasal. Imeli smo
tudi dirko, ki pa ni bila na programu.
Prvi je prišel Gušto Kovačev, ker je
lomil kar 50 km. na uro.

Pravijo v Mirnu, da »Vržotarj«
(Standrežki namreč) imajo dober o-
kus tudi za kokoši in ne samo za »pi-
čulate« kakor so po okolici poznani.
Posebno naborniki niso ravno izbirni
v dohavi.

Pravijo, da se je »naša Mica« odkar
je odšel ta lep tenente iz Postojne
zelo postarala, »naš Janez« pa je
vsled hrabrega nastopa pri »sergate-
rungi« dobil več častnih diplom v
roke.

Pravijo, da je višji mestni redar v
Postojni na dan državnega praznika
sam arogantno hodil po hišah kjer
niso po oknih svede gerele, svetit z
njegovo »latirno«. Vse to pa na račun
brezplačnih »frakelnov«, tako da se
je končno, z barko domov peljal. Na
obletnico bo povišan v župana, kor
bo imela občina velike prihranke na
razsvetljavi.

Pravijo, da je postojnsko »kurje-
vaški tajnik izumil novo »knjigo«
»reanica«, ter se bo imenovala »Lati-
ka«; imela bo nekaj več plateciov, ka-
kor »redanje«. Čestnikove bukve in
bolj izpopolnjena. Za enkrat je še v
cenzuri pri njegovem županu, nakaž
izide.

Pravijo Postojnčani, da se po na-
rodnih »festah« ni dobro po vlakih
voziti, ker se dogodi, da se mora sko-
zi okna mesto skozi vrata izstopiti.

Pravijo v Mirnu, da si »Pepca« ni
želela priti v »Čuka«, zato si jo rajši
zadržala krilo.

Pravijo, da sovođenjske biciklistinjo
tako napredujejo, da kmalu ne bodo
več potrebovali v Sovodnjih ne »hu-
rel« in ne »krojle«. Ampak se bo ven
promet vrtil kar na kolesih. — Pazite
se Sovodenke! Čuk vse vidi. Čuk vse
ve, a »čestelo« se na kolesu v Gorico
voziti — to pač ne gre.

Pravijo, da so bili doljanaki fantje
zelo zadovoljni, ker so tri na čmaga
»planile« ob damenbalu na opajski
veselici.

Pravijo v Mirnu, da po vsakokratni
vaji tamburašic ostane na licu mesta
toliko polomljenih drsal, da jih mora
ra pometa s »škovačero« ven mlati.

Pravijo in ne lažejo, da je Julka iz
med vseh Pečank najlepša punca.
Zato pa ima tri fante na pajčevini pri-
vezane. Četrtega pa lovi v svileni
mrežo, in menda ne brez uspeha.

Pravijo, da so Bukovski fantje slo-
venno pokopali konec orehovske ve-
selice. Mesto rakve so nicali »šore« in
mesto sveč, pa vodne cevi. Čuk je
kričal, ko je počasi korakal za njimi.
Zažoval ni po pokojni veselici, tem-
več užalila so ga fantovska vedenja.

Pravijo, da imajo Brkini Nakovske
občine eno dobro kravo, katero Diva-
čani dobro pitajo. Brkini jo pa mol-
zejo. Te dni so namolžli 8000 golid.
Tozadevno število je prav ponižno
predstavil načelnik Divače v pisarni
Nakovski — pod štalo.

Pravijo, da Breččanska dekleta ho-
dijo daleč na okolu po plesih, ker v
domačem kraju ne znajo fantje mo-
dernih plesov, tanga in »mossa«. Kdaj
bodo prišle nazaj, pove »Čuk na pal-
ci«.

Pravijo, da so se po trikrat na-
povedanem plesu v Anhovem vrača-
le gospodične domov, tako jezile nad
dežjem, da so prepevale »Giovinez-
za«. Dež pa jim je vzlic temu tako
neosmišljeno sekundiral, da jim je
zmočil svileni in preluknjane in la-
kaste čevljičke.

Pasja sreča.

V vlaku prvega razreda je tičala v
kotičku žala gospica s svojim malim
psičkom.

Njej nasproti je sedel mladenič in
jo občudoval, ne vedoč kako bi pričel
pogovor z njo.

»Lepo vreme imamo danes... malo
mrzlo, toda... Gospica, vam ne škodi
dim cigarete?«

Gospodična mu ni odgovorila, zani-
kala je z glavico. Psiček je skočil v nje-
no naročje in se je zaril v krilo. Mlade-
nič je pričel komplimentirati psička z
otožnim vzdihom.

»Oj srečen in blažen psiček! Vse
bi dal, da bi smel biti na tvojem mestu.«

»Dvonim!« odrne mrzlo gospodič-
na, »nesem ga k živinozdravniku, da mu
poreže ušesa in rep.«

Nikdar v zadregi.

Mlad kaprol je bil pri izkušnji za nad-
desetnika (seržant). Stotnik ga je izpra-
ševal:

»Povejte mi, ako bi bili vi povelj-
nik straže in da bi v bližini izbruhnil o-
genj. Kaj bi vi storili?«

Poslal bi takoj svoje vojake za prvo
pomoč.

»Dobro! A vaši vojaki ne zadostu-
jejo.«

»Bi telefoniral gasilecem in...«

»Gasileci so odšli pogasiti ogenj na
drugo stran mesta.«

»Poklical bi na pomoč polk.«

»Polk je izven vojašnice na vajah.«

»Bi se obrnil na drugi polk brigade.«

»Tudi tisti je izven vojašnice v
službi občnega varstva.«

»Ukazal bi zvoniti zvonovom vsih
stolpov.«

»Na nesrečo so vojaki v času vojne

pobrali vse zvonove«. Ubogi kaprol se
je pričel praskati za ušesa.

»Čujte gosp. stotnik, se vidi, da je
ta ognej izbruhnil za kazen božjo. Pu-
stimo naj zgori vse, in upajmo, da je
lastnik zavarovan proti ognju.«

Vsi trije - brez pardona.

Šestega januarja t. l. sem prišel po
opravku v Gorico in sem ugledal pred
postajo dva gospoda, ki sta šla v Trm-
vajski voz, a noben ni hotel vstopiti.

»Prosim izvolite gosp. komendant.«

»Toda... gosp. inženir napreje.«

»Ej, brez poklona gosp. komendant.«

»Nikakor, le poslužite se.«

Sprevodnik, ki je z masmehom opa-
zoval te uljudnosti, je pozvonil in voz je
zdrčal v mesto. Okrenil se je nazaj in iro-
nično pripomnil:

»Čez eno uro smo zopet nazaj, mor-
da se bosta ta čas sporazumel

Vestna poročila, ali, Zločin na Trnovem.

Liste bere staro, mlado,
novih vsak novic želi,
če so dolgo in krvave
že pol mesta skup leti.

Časnikar vam je v zadregi,
kje dobi dovolj snovi,
gre poslušat stare babe,
ki brbljajo sred vasi.

Citajo vam »šund« romane,
kjer golide so krvi,
dober tek, ti šmok tržaški,
že zapišat vse hiti.

To bero vse za resnico,
v žep se vsiplje jim denar,
če so ukradli čast, lagali,
to jim pač je malo mar.

O ti Čuk presneti.

O ti grdi Čuk presneti,
da bi več ne prišel v drugo,
si med naše fante vaške
res poslal požrešno kugo.
Ti jih vedno zagovarjaš
in nad nami se jeziš,
jim potuho samo dajaš,
in ošabnost jim rediš.
Če pogledaš te fantiče,
tudi marsikteri greh
se pri njih zapisan najde,
le začnimo pri laseh.
Kdo na dolgo zdaj jih nosi?
Kot kak petelinji čop,
ali kot da so krtača —
a vsak žensko lopne — hop!
Če bi pamet po laseh se
merila kot nekedaj,
ne bi imeli moški daljše
le za centimeter vsaj.
Poleg tega govorijo,
da je jezik naš za dve.
Ali kdo pa Čuku vendar,
kar od nas je, klepeta.
To zrcalo bodi vaše,
le pogledajte si obraz,
če sem ženska nisem haba,
kar vem jaz, ne ve vsa vas.
Saj še Čuk mi ne zameri,
če odkrito povem —
pa bom drugič več in lepše,
danes pa počivat grem.

IMENITNOST.

John Bull: Mi amerikanci
smo imenitni ljudje. — Vsaka
amerikanska družina ima svo-
jega kuharja.

Pepe iz Lokvice: To ni vse
nič! Pri nas ima vsak »fajtar«
svojo kuharico.

IMA PRAV!

Kmet je prišel prvič v mesto
in opazil, kako nekdo ugaša
vsako tretjo svetilko. »Ja kdo
pa ste Vi,« ga vpraša.

»Prižigalec svetik sem!«

Kmet: »No, hudimana, zakaj
jih pa potem ugašate!«

GOZDNI CUVAJ, MEŽNAR. IN MRTVAŠKA KRSTA.

V mali gorski vasi blizu sv.
Trojice nad Begunjami je umr-
la nekem kmetu žena. Ker pa
ni bilo v domači vasi mizarja,
je moral naročiti krsto v so-
sednji vasi, do katere je pa
mejil ½ ure širok smrečji
gozd. Večer pred pogrebom se
napoti vaški mežnar Luka po
krsto. Nazaj grede nastane,
grozna nevihta, tema kakor v
rogu, dež je bil heprestano. V
zadregi položi Luka krsto na
cesto, jo odpre skobaca vanjo
in zapre za seboj. Gozdni cu-
vaj hiti proti domu. Ko pa
dospe do krste, se zabliška —
in glej groze — pred njim leži
mrtvaška krsta z belim križem.
Prestrašen skoči čez in zadene
s čevljem ob pokrov. Mežnar
plane s krste! Čuvaj pa ni zgu-
bil poguma, obrne puško in
začne obdelovati vbogega mež-
narja s kopitom. Mežnar joka-
joč: »za božjo voljo pustite
me! Nikdar več ne bom šel
sam v trugo, dokler me ne bo-
jo drugi vanjo položili.«

ZENITVENA PONUDBA.

Pozor, dekleta! Šempolajci
na razpolago. Nekoliko nas je
stricov, imamo pa tudi mlade-
niče, kateri bi se hoteli z nami
vred seznaniti z gospodičnami
vsakovrstne starosti. Ker bo
vsak od nas kmalu pripravljen
z vsem, kar potrebuje, Vam ni
potreba nobenih skrbi. Pred-
nost ima vsaka gospodična br-
zih nog, izvežbana popravljan-
ja dežnikov in če je le moč, da
se razume pri brušenju.
Odločeno je takoj po poroki,
soproga košiček, mož pa vozi-
ček in hajd na izprehod. Ne
potrebujemo slik, prednost i-
ma vsaka, stroškov ni nikakih,
samo pismo: »Zadovljna sem«
in pripravljena! in pravi na-

slov. Le resne ponudbe na u-
pravništvo lista pod šifro
»Brusiti.«

PARALELNI ODGOVOR.

Šofer je dirjal na vso moč po
cesti s svojim avtomobil. Sre-
čal je voz z upreženimi konji, ki
so se pa vsled motornega ropo-
ta splašili in se zaletavali sem
ter tje. Šofer je ustavil in vpra-
šal kočijaža liščkov: »Čemu se
pa Vaši konji tako plašijo?«

»Ej gespud, kar tihi nej bu-
jo. Kaj b' se Vi morde ne spla-
šile, če bi vidle, de b' hlače po
cajse skakale brez človajka
notre, ranku Vaš us bres
kujni!«

Pravijo, da v Borštu prire-
dijo kar tri vasi skupaj veliko
javno tombolo v korist društva
za zavarovanje goveje živine in
sicer prvo nedeljo v maju. Čuk

kliče: Prvo nedeljo v majniku
vsi v Boršt iskati pri tomboli
sreče!

Pravijo, da je Tončk Kane-
tov napravil izkušnjo za »rogo-
tehtniko« na dobavljski »fakul-
teti«. Baje je bil že pozvan k
Besednjakovl kravi, da ji po-
pravi roge. Ko bo pa otvoril
svojo rogovsko ambulanco, bo
dobil na dobavljski »borzi« de-
narno posojilo brez obresti. Re-
klam pa mu pride napraviti
»Čuk« osebno.

Pravijo, da Andrej M. s Kne-
žaka na vse zgodaj zjutraj ne-
utrudljivo in pri odprtem oknu
telovadi...

Pravijo, da je v Sedlu pri Postojni
10 »zetařev«. Vse so »fajn dičve«, in
tudi bogate. Najbogatejša poseduje
hika, — druga citre. Vse bi se rade,
pa zelo rade omožile. Fantje požurite
se!

Pravijo, da se je tudi »hotuljer«
hica, zelo pomiril, kar je šel »tiger«
k vojakom. Ti pa movč!!

Pozor

na najstarejšo goriško zalogo pohištva!

Prodajam pohištvo po zelo nizkih cenah, in sicer:

Omare	od 200 L. navzgor
Posteljnice	90
Vzmeti	70
Žimnice	60
Spalne sobe	800

Velika izbira kompletnih spalnic hajelegantnejših in priprostilb
z železnimi posteljniki.

Z obilen obisk se priporoča

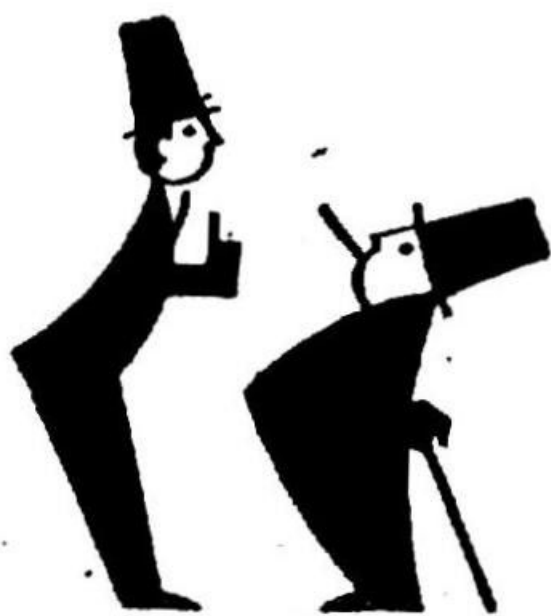
Ant. Breščak, največja zaloga pohištva na
Goriškem z lastno delavnico
v Gorici, Via Carducci 14 (prej Gosposka ulica) in Via C. Favetti 3.

Čukova Listnica

Velike Zablja. Ni res, da je to vi-
del »Čuk«; res pa je, da mu je žal, da
Vas ni videl. — Kobarid. Tiste štiril-
Oh, lepo Vas prosim! — C. D. Trle-
ste. D'Annunzio non è ancora arriva-
to a Gorizia, e »Čuk« non è tanto
sensible. — Nabrežina. Napravite
spisu glavo in nato še nogo poiščite.
»Čuk« bo potem rep do dal. — Stude-
no. Jezik kakor Ljubljanska vrata!
Bežite nol! Ali mislite vrata za norce?
Drugi vrat »Čuk« ne pozna, dasi je
vsakih deset dni tam. — Zk. Jugoslav-
vija. Ko bo »Čuk« mlade imel bodo
se ob rojstvu to vedeli. — Trst XX
Settembre. Čuk Vas gleda, tam na-
sproti na drveču, in Vam bruno gle-
da v očesu! — Manče. Zalihog, da je
to uredniška tajnost pri uredniku
kot človeku; »Čuk« pa itak ne govori.
Popravek pa bo javen. — Vrh. Pisano
v vseh »prahab« črno na belini. Ko-
rektura rudeča, stavem bi se pa
megla delala pred očmi. — Hrače.
Čuk je sram vaših pravijo, kakor je
Vas sram Vašega podpisa. — Hru-
ševje. Figo je videl »Čuk«! — Kneža.
Vas skup je bil »močnik«. Ni mogo-
žel. — Tolmin. V korito, ker je koš že
poln. — Kneža. Lire, punca, fant, tan-
go, zabavljajte in petje je mehanika
z otrohi. Ste preekstremno »humo-
rista«. — Loja. V košek, koš, košaro
in potem na smetišče. Skodral — Ve-
liko Ubelsko. Ne pojte tako glasno,
da ne vzbudite Prešerna v grobu z
večnega spanja. — Smihel. Kaj ni
škoda za tako fin papir. Gotovo Vas
stane L. 1.50. — Sinadola. Ste v hlevu
pisali, ker je tako mastno, da je »Čuk«
opoznil na Vašem viola-papirju?
Drežnica. Tista, ki se vil ne sra-
muje, se ne čemi s svilo, dekle v avli,
prime v roke vile le po sili. — Renče.
Da možje ne marajo več po eno že-
no? Tedaj pa dve ali nobene? Ni
jasno. — Idrija. Veliko besed v em
sami zadevi, soli pa še za eno prežo
ne. Mi ne vemo, koga se tiče cela
zadeva, ko bomo poučeni, pa priobči-
mo. Čuk je sicer na palci, a maček v
žaklju noče biti. — Slap pri Vipavi.
Ni vsaka »rihtar« vžitna, ki jo kdo
skuha. Isto mislimo tudi o vaših
pravijah. — Gročanski pevci. Če so
svetniki oglušeli od petja, že se gre,
če bi Čuk oslepel, ko bulji v vašo o-
puzko in je ne razume, to bi bilo hu-
do. — Svefo pri Komnu. Ne maramo
vtikati prste v take stvari. Vemo, da
dasi dekletam plesišče, da je kaj. —
Prem. Preveč osebno. Zato je zletelo
lepo v koš, kamor spada. — Fojana.
Eno priobčimo, drugo ima premalo
soli. — Log. Lepa figura ima tudi
lahko kaj pod seboj. Morda pa ima-
te le vi prav. Ker pa natančno tega ne
vemo, je šlo lepo v žrelo uredniškega
koša, ki ga je moral Urban že dva-
krat podplesti. — Kanal. Ne razume-
mo, ker si še nismo dali popraviti
možgan po novem ministerskem od-
loku. — Kanal. Brez podpisa v koš.
Vi pa primite pokrivačo od največje-
ga lonca pa »Čuk« »ofreht« nabijaj-
te, ker ne priobči. — Znojlo. Prihod-
njic pride »Čuk« k Vam na kako
»preklo«, da se bo naučil šitati, ker
drugači tega ne »pogruhta«. — Grahov-
vo. Radi osebnosti iz Grahovca je
»Čuk« že izgubil par peres. Ostrižite si
lase in pustite brke rasti. — Drežnica.
Pri takih osebnostih »Čuk« tako resen
postane, da ne more odpreti svojega
ključa. — Peter Matajurac. Naročni-
na od 1. aprila do 31. decembra zna-
ša L. 11.25. Skušajte dobiti razproda-
jalca. Pozdravi! — Zvan. Pošljite nam
Vaš naslov, da Vam dostavimo naro-
čenih 50 iztisov.
Zgornik. Za vašo pesmico bo Čuk
že rabil malo pile, če se se mu preveč
ne skrha. Bo pa prihodnjic. — Sp. I-
drija. O punčke, punčke, v židani za-
metni obleki! Skoraj bi vas danes Čuk

izdal, pa je vse v koš zagnal. — Av-
če. Kako naj Čuk zanima vsaka te-
lesna potreba vašega bližnjega. Bi
preveč smrdelo, če bi hotel vse shra-
niti v svoje predale. — Lepenje. Ma-
lo preosebna pesmica. Pa drugič. Ču-
kove pozdravi! — Ljubljana. Pesnici
se pozna dečevno vreme, ki že me-
sec dni trapi vse kar leze in gre. Ho-
čemo reči: preveč vode, premalo soli.
— Laika pisma naše Maričke. Teli i-
mamo na milijone, samo sram nas je,
da bi jih priobčevali. Pa drugič mor-
da. — Runjica. Slabo pisano. Čuku ne
gre v glavo, še oko ne more videti.
— Janežovo brdo. Bi Mo, če bi imelo rep,
ali vsaj glava da bi bila, tako so pa
sama čreva. — Burkovlje. Dovip naj
bo splošen, ki zanima vse, ne osebni.
To pravi Čuk na palci vsem vam. Kaj
briga Janca izpod Porezna, kaj dela
Miha iz Barkovlj, ali Micka izpod
Nanos, če na dvrtipu manjka soli.
Res je sol državni monopol, a toliko
jo je Bog že vankemu dal, da ni ž njo
mesto polente raje dovtip osoli.
— Pekač. Res peklenko muke sem trpel,
predno sem prišel do konca. — Smar-
je. Pesmica bi še bila, če bi se lepo
glasila, ker se pa grdo glasi, naglo naj
mā v koš zleti. — Hrače. O tem ne
moremo pisati, ker se nam ne zdi
vredno pisavega orcha. Pa brez za-
mere! — Landol. Raki. V koš!
— Pika. — Temline. Morda prihodnjic.
— Rufe. Kvante so res za fante, toli-
ko jih dobijo, da dekleta prekonijo.
V koš! — Bovec. Ne priobčimo. Pa
drugič! — Rekrut. Pošljite nam kaj
drugega. — Ubelj. Ne priobčimo!

KVALIFIKACIJA

Učitelj: »Povej mi, Hladnik,
kakšnega spola je prešič?«
Hladnik: »Moškega spola!«
Učitelj: »Dobro in kako se
imenuje prešič v ženskem spo-
lu?«
Hladnik: »Prešičevna!«
Učitelj: »Ti si tepec in kot
tak niti ne veš, kako se tvoja
sestra imenuje.«
Hladnik: »Oja! Zakaj pa ne!
Moja sestra bi bila potem tēp-
ka!« (neke vrste hruška).
SAM SE JE UJEL.
Kmet Pokljuka je posodil ju-
du Abrahamu lep prsten lonec.
Čez teden dni mu ga Abraham
razbitega vrne. Pokljuka zahte-
va odškodnino, Abraham noče
plačati. Hop na sodišče. Ko sta
prišla pred sodnika, se je Abra-
ham začel zagovarjati. Rekel je:
»1. Pokljuka meni lonca sploh
posodil ni. 2. Ko mi je on lonec
posodil, je bil že ubit. 3. Ko sem
mu jaz lonec vrnil, je bil popol-
no na cel. Na vse tri točke lah-
ko prisežem.«
BREZ ZADREGE.
Tržaški brezposelni fakini se
je sprhajal po ulici z neprižga-
no cigareto v ustih, ker ni imel
vžgalice, da bi jo prižgal. Na-
sproti mu pridrvi »luksus auto«
znanega verižnika z gorečo to-
skano. Fakin mu zakriči: »He-
la-halt — ferma!«
Verižnik: »Kaj je vendar zlo-
dja?«
Fakin: »Prižgite mi prosim,
mojo cigareto!«

Pravijo, da gospod T. iz Kobarida,
ne more skočiti v zakonski stan. Tr-
novske črte mu svetujejo, naj preme-
ni — glavo.
Pravijo, da v Bazovici je gostoval
varieté Blondini. Gospica z našega
korša je vedno lazila za »varijatičme«
a ga ni — ujela.
Pravijo, da je rodilski »šindako«
predlagal na zadnjem občinskem se-
stanku, da se mra ostali denar od
vodovoda, takoj uporabiti za elctriko,
katera bo služila za razsvetljavo vasi
in elektriziranje bolnikov v toplicah.
Pravijo, da bi dobrovska dekleta
zelo radi prišle v Čuka, Čuk oblju-
lja, da bo ko se bo seznanil z njimi,
napravil svojo dolžnost. Da bo pa
prišlo do tega za Čuka častnega znan-
ja, jim svetuje, naj se pokažejo kak-
šenkrat tudi po dnevi v družbi v ro-
čevskih oseh in ne samo po noči, ka-
kor se je donedaj godilo. Saj veste,
da Čuk ima doma ženo, ki mu prepo-
veduje, da bi po noči okoli lazil.
Pravijo, da slovenski vojski tele-
grafisti v Bologni dajejo v znanje na-
šim vojakom prijateljem, vachino br-
zjava, ki je došel pred par dnevi, da
vojaška služba za letnik 1901 bo tra-
jala 1 leto. Za prvo poluleto pa
12 mesecev, ter za drugo poluleto pa
365 dni. Kdor hoče imeti natančnejša
pojasnila naj se obrne na gori imeno-
vane in naj priloži še znesek Lit 50
za odgovor.

Pravijo, da so zvezale mirovsko go-
spodične svoje bogate lase z žalnimi
trakovi, da s tem očitno pokažejo
svojo sožalje za našimi fanti... vo-
jaki. Radi bi vedeli ako bo ob našem
prihodu kaka izpromemba?
Pravijo, da tolmarska duhovščina
zaman pridiguje ženkam, kor jih bo
v cerkvi ne more približati oltarju.
Če bi pa »Čuk« predaval o fantovaki
ljubezni, bi ga pa gotovo vse uboga-
lo in bi preteklo prav po njegov kljun,
da bi vse razumele. Dekleta, le po-
maknite se v cerkvi do pred oltarja.
— Pravijo, da tebe v Zalazu taka vo-
da, ki bi tudi »Čuk« pamet omračila,
če bi jo okusil. Ni torej čuda, da so
ravno v oni »grapi« godijo nenavadni
dogodki.
Pravijo, da so Čadraka dekleta pre-
povedale gospodu plamonoči »Ganle«
nositi pisma »Čuk«; česar jih pa no-
če ubogati, dokler mu tega občinski
možje ne zabranijo.
Pravijo, da Livški fantje hodijo za-
to v cerkev, da s kora mečejo posek
na dekleta, pravijo da kadar jim pri-
manjka psek ostanejo raje na ba-
lavnic.
Pravijo, da štomski župan in neka-
teri drugi bi radi priredili ples, pa
fantje tega ne dovolijo!
Pravijo, da dram. odsek »Javorn-
ka« študira opero »Muuu...«, ter na-
stopi na dvorni opori v Starivasi. »So-
ci« bo počel od zavisti.

MOBILJE domači in inozemski izdelki.
NAJNOVEJSI VZORCI. STALNO DOHAJANJE.
O. BERNT,
Gorica, Piazza della Vittoria (na Travniku) št. 21. Telefon št. 66.
Poročne in jedilne sobe, pohištvo, železni in medeni posteljniki, o-
mure in ograje za predsobe; sprejemnice, garniture »Club« in navadne,
mobilije za urade v amerikanškem slogu in navadne, stolice in naslonjači
v veliki izbiri, mizice, popolne pisarne, vozički za otroke, divani, žim-
nice, vzmeti (kušete) itd.
Popolna oprema restavracij, uradov in zavodov.
POSEBNI POPUSTI ZA PREPRODAJALCE.
Sprejemajo se vsakovrstna naročila za pohištvo in zagotavlja točno
in prvovrstno napravljeno blago.

Pozor kupovalci čevljev!
V ulici Garibaldi št. 4 (prej Via Teatro)
v GORICI pri
„CALZATURIFICIO VENEZIA GIULIA“
se nadaljuje
izredna prodaja čevljev
vseh vrst in oblik, iz usnja in iz laka.
Te dneve se nahajajo v razprodaji
velikanske množine
prazničnih čevljev
iz bele jerhovine in belega platna za ženske,
dečke in deklice za birmo, moške in otroke,
z resničnim in realnim
40% do 70% popustom na stalnih cenah.
Enako je na prodaj velika množina SANDALOV
vseh števil. - Z nakupom tovarniških slabih
čevljev, ki so napravljeni iz raznih ostankov
ste oškodovani, medtem ko kupite pri nas za
isti denar obuvalo iz pristnega in dobrega usnja.
Našo zalogo lahko obiščete ne
da bi bili primorani kaj kupiti.
Prepričajte se o res izredni in ugodni priliki!

Pravijo, kozanjske gospodične, da zato so zmrzavale na plesu v Smartnem, ker je bila v žepih fantov — velika suša.

Pravijo v Dornbergu, da namerava turkošnje županstvo postaviti ob križadah stole, ki bodo namenjeni po močnjakom v kikirjah in hlačah, da jim ne bo treba cele ure stati.

Pravijo, da imajo v Lokovcu že tri tedne ob nedeljah tihe sv. maše. To pa najbrže radi tega, ker so se cerkveni pevci in pevke medseboj sporili in so enostavno med seboj napovedali stavko.

Pravijo, da se lokovski cerkveni zvonovi nahajajo že v Trstu. Kdor jih želi slišati, ima lepo priložnost in ne dolgo pot.... Dragi Lokovčani! Urno na delo in ne čakajte, da vam jih bode vozil »polž«, kakor je vozil vojno odškodnino a potem crknili. Dekleta naj si napravijo nove obleke s »sofljami«, kot jih nekatere že imajo.

Pravijo, da so fantje v Smartnem začeli podirati plesni oder, ker so že slišali travo rasti pod »brjarja«. Pri koljenju te trave upajo fantje imeti več dobička, kot so ga imeli pri vseh plesnih prireditvah. Vkljub temu, da jim je dež zmedel štrane in račune, so ostale njihove denarnice čisto suhe.

Pravijo, da je bil Smartinski godbeni zbor »Pela-Dreta« po zadnjem plesu tako židanc volje, da je Verdijancu odpovedala harmonika za par dnij.

Pravijo, da v Žarakovcu do sedaj še niso imeli načrta za graditi tovarno za kratka krila. Dopisnik pa naj se vrtika v naša vna.

Pravijo, da so pri zadnjem plesu v Smartnem nekatere »pupe« še pred časom zapustile ples, da jim ne bi preteči dež izpral napudranih lic. Svoje fante so pa med tem zaupale starim babam, katere so ne oziraje se na posvedčane čevlje veselo »razsala« po plesnem odru. Ko je Cuk videl take izbrane pare, je dvakrat pošteno kihnil in odfrfotal.

Pravijo, da so v Ilirski Bistrici dekleta, ki so do sedaj študirale zvezdoznanstvo na rokavih, polagoma kar zginile iz trga kot — kafrin študirajo Bog si ga vedi kje in katero zvezdoznanstvo. (Dolje prih.)

FOTOGRAF JORDAN OBLAK
Gorica, ulica XXIV Magio 16
(prej Tre R6)

prilporeča svoj fotografski, umetniški atelje.

Na željo pride slikat tudi na dom. Povečuje in zmanjšuje vsakovrstne fotografije. Izvršuje fotografije za potne legitimacije v eni uri.

Pozor!

Od dne 15. aprila naprej popravljam ure

po znižani cenl.

Popravljam žepne ure, budilke in drugo po L. 6 komad.

M. ŠULIGOJ, urar

vla della Barriera 43, pri državnem kolodvoru v GORICI.

Podružnica

LJUBLJANSKE KREDITNE BANKE

v Gorici, Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telef. št. 50. Brzjavni naslov: LJUBLJANSKA BANKA

Delniška glavnica SHS kron

80 milijonov

Rezerva SHS kron

64 milijonov

Centrala: LJUBLJANA

Podružnice: Brežice, Kranj, Melkovič, Celje Maribor, Novi Sad, Ptuj, Sarajvo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice do 4 1/2% Na daljšo odpoved vezane vloge po dogovoru.

Nakazila in plačila v jugoslavijo in inozemstvo sploh.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje: vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantnejše.

Uradne ure za občinstvo 8 1/2, do 12 in od 3 do 5.

Ob sobotah pop., ob nedeljah in praznikih se ne uraduje.

Meščani!

Okoličani!

Naznanja se, da se je otvorila v večjih in prenovljenih prostorih staroznana

Restavracija pri Črnem Orlu

Gorica, via S. Giovanni 6.

Točijo se pristna briška in vipavska vina ter izvrstni kraški teran.

Postrežba točna. Domača kuhinja.

Sobe za potnike. — Dvorana za zborovanje.

Toplo se priporoča sl. občinstvu

lastnik IVAN FIEGL

Zapomnite si:

Fotograf JERKIČ

ima svoje odlikovano podjetje v Vrtni ulici (Corso Verdi) št. 36 v vilici na dvorišču.

Med. Univ.
Dr. RADO ŠFILIGOJ
se je preselil v
Via Mameli
(Via Scuole) št. 8,
tik stare gimnazije,
ter ordinuje za kirurgijo, porodništvo in ženske bolezni od 9 - 11 in 2 - 3.

MIRODILNICA

v zvezi v lastno

dišavnico E. GRAPULIN

Nasproti Ljudskemu vrtu

Na drobno. Na debelo.
Cene brez vsake konkurence.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA

Via Carducci 7 v bližini por. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

Vrvi, bičl, bičevniki, masti, ličila, barvila.

Sveče, vesei, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.

Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Josip Kerševani

mehanik in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih živalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vseh posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen posk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5.

Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original

Mundlos živalne stroje, ker so

najbolj zanesljivi, na to jamčim

15 let.

Zaloga piva „ADRIA“

Priznauo najboljšo pivo v Julijski Benečiji. Zaloga v Gorici, Via Silvio Pellico št. 10.

Za obilna naročila od strani gosp. gostilničarjev se priporoča

Franc Berzellini
zalagatelj.

Tovarna sodovke

Brata Cossovel

Gorica, Viale 24 maggio N. 19

najboljši izdelek.